

WARBURG

18 0197756 1

C
K
N
420

48/684

GRAECORUM
SIGLAE
LAPIDARIAE.

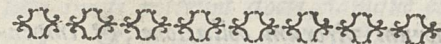
A MARCHIONE
SCIPIONE MAFFEIO

Collectae, atque explicatae.

VERONAE. MDCCXLVI.

C
K
N
420

ANTIQUITATIS

SOLIDÆQUE ERUDITIONIS
AMATORIBUS

JULIUS CÆSAR BECELLIUS
VERONENSIS.

Ad complementum suum per-
venit tandem non solum o-
mnigena antiquarum Inscri-
ptionum, & anaglyphico-
rum marmorum collectio, quam Sci-
pio Maffeius Marchio nec labori, nec
sumptibus parcens triginta & ultra
ab hinc annis incoeperat, sed etiam
nobilis atque opportuna tot cimelio-
rum collocatio. Muri siquidem circum
circa magnum Veronensis Academiae
cavædium sunt erecti, atque in eis
ordinatim inserti eruditi lapides, non
ad maiorem altitudinem quam com-
mode legi possint. Ante illos clarissi-

A 2

mo-

4
morum virorum collatione, & impensis exstructa, Dorica porticus quinquaginta columnis subnixa pluviam arcet, & harum rerum studiosis operimentum, atque honestum receptaculum præbet.

Postquam Museum ita constitutum est, plurimis quotidie postulationibus collector excitatur, ut tot, tamque præclara monumenta in lucem coniunctim edat, & publici iuris faciat. In eo totus iam est. Cum prodibit opus, mirabitur profecto quicumque has delicias amat, ac novit, quomodo potuerint Græcæ Inscriptiones usque ad numerum centesimum coacervari, Romanarum cuiuscumque generis, ut ita dicam, innumerae, Christianæ quoque, & mediæ ævi plures, Etrusca monumenta selecta XXV. Arabicae inscriptiones IV. & vetera anaglypha ultra centum. Non hæc tamen solummodo monumenta continebit liber, sed iis amplissima aliarum Inscriptionum collectio sociabitur, quibus

tuto

5
tuto inuiti poterunt docti, namque extare, & genuinas esse Maffei testari potest, atque asserere, cum visæ omnes ab eo & expensæ, & sive sua, sive Achatis sui Francisci Seignierii manu transcriptæ sint. Quatuor alia præsertim huiusmodi Musea præstantiora exhibebit liber: nempe Taurinense, cuius Maffei ipse auctor olim, & ordinator fuit; Vindobonense, quod eiusdem suggestione atque hortatu congestum est; Capitolinum maximum, quod augetur adhuc, & amplificatur in dies, collectumque ac servatum in Collegio Romano Patrum Societatis Jesu. Taurinenses quidem inscriptiones digessit Maffei, & illustravit, simulque anaglypha omnia incidi fecit eo ipso anno, quo Museum construxit, omnia statim editurus; sed novis negotiis in dies implicitus editionem semper distulit. Plurimæ demum Inscriptiones insuper adducentur ad hanc usque diem ineditæ, quas in regionibus variis

A 3

edi-

editor sparsim reperit, seu noviter detectas, seu numquam animadversas, aut agnitas.

His monumentis omnibus peramplius præmittetur Tractatus de Notis, seu compendiis, quibus antiquæ Inscriptiones abundant. Libri huius Præfationem recitavit nuper Marchio Maffei erudito amicorum coetui: ex qua cum audierimus, Græcorum quoque siglorum explicationem in eo Tractatu recenseri, quam ad hanc usque diem a nullo volumine, & ab Antiquario nullo haurire possumus, petiimus statim, ut breviusculam hanc operis partem amplius non supprimeret, sed ut in antecessum vulgari permitteret. Cui petitioni cum libenter annuisset, fieri enim sic posse aiebat, ut vel de errore aliquo a viris doctis admoneretur, vel subsidio invaretur aliquo, ego eam provinciam suscepi, & libelli editionem procuravi, titulum generalem præmittens, & eam quoque Præfationis partem, quæ ad integrum siglarum Tractatum per-

pertinet. Ab hodierno typographorum more abstinui, qui nonnisi latissima papyro, & amplis voluminibus quæcumque scripta nobis exhibent, ut majorem pecuniam corradant, maximum literatorum incommodum nihil veriti, atque exiguum librorum elegantiam perosi, & commodum auferentes. Numeri, quibus in siglarum catalogo Inscriptiones denotantur, ii sunt, quibus in earum editione signatæ erunt.

NOI RIFORMATORI

Dello Studio di Padova.

A Vendo veduto per la Fede di Revisione, ed Approvazione del P. Fra Girolamo Medolago Inquisitor del S. Ufizio di Verona nel Libro intitolato: *Graecorum Siglae Lapidariae*, a Marchione Scipione Maffei collectae, atque explicatae. non v'esser cosa alcuna contro la Santa Fede Cattolica, e parimente per Attestato del Segretario nostro niente contro Principi, e buoni costumi, concediamo Licenza ad Agostino Carattoni Stampator di Verona, che possa esser stampato: osservando gli ordini in materia di Stampe, e presentando le solite Copie alle pubbliche Librerie di Venezia, e di Padova.

Dat. li 28. Marzo 1746.

Gio. Emo Proc. Rif.
Alvise Mocenigo Proc. Rif.

Registrato in libro a c. 32. al n. 179.

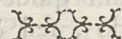
Mich. Ang. Marino Seg.

Si-

SIGLAE
LAPIDARIAE

Hoc est

COMPENDIORUM SCRIBENDI,
*Quae in antiquis Inscriptionibus
cum Latinis tum Graecis
occurrunt, recensio,
atque explicatio.*

PRAEFATIO.

Ucundissimam, & quae ad omne eruditionis genus mire conducit, antiquarum Inscriptionum perscrutationem, tractationemque aggredienti, nihil est quod magis obstat, ac plus negotii facessat, quam Siglorum obscuritates, ut

A 4

Ju-

10 PRAEFATIO

Justiniani verbis utar, & compendia in eiusmodi monumentis adhibita. Veteres vel singulariis literis, vel prioribus tantum syllabis verba, & dictiones integras saepissime significabant; quamobrem quae verba lateant, & quatenam ibi dictiones eruendae sint, aliquando etiam inter exercitatos ambigitur. Profecto si quis quantum aliquis in re antiquaria profecerit experiri velit, istiusmodi mutilationes, quae nequaquam tritae ac pervulgatae sint, proponat interpretandas. Romani quidem non in titulis solummodo, sed & in *Pontificum monumentis, iurisque civilis, atque historiarum libris* contractionibus his utebantur, quod Valerius Probus in libelli sui prooemio nos docet. Propterea eximius iste Grammaticus, quem Gellius pluries laudat, ad ea colligenda, atque interpretanda priscis iam temporibus admovit manum.

Antequam progredior, cur me *de Notis* acturum haud profitear, rationem reddere, erroremque liceat animad-

PRAEFATIO 11

nimadvertere ob varium nominis usum, apud illos qui hac de re verba faciunt, subortum. Quamvis enim hae quoque contractiones sub *Notarum* nomine quandoque veniant; ita ut Probus ipse libellum suum *De Notis Romanorum* inscripserit, atque *in cisa Notis marmora publicis* memorarit Horatius; tamen proprie ac stricte notae signa sunt, & characteres peculiare ab iis, quibus scribentes utimur, differentes. Hinc Sidonius ut rem expediret, librariis dictabat, qui *Lib. 9. comprehendebant Signis, quod Literis* ep. 7. non tenebant. Propter nominis ambiguitatem ad Virgilii versum,

foliisque notas, & carmina mandat, Aen. lib. 3. haec habet Servius: *scripto aut Signis, idest quibusdam notis, ut in obelisco Romae videmus: vel ut alii dicunt, notis literarum, ut per unam literam significetur aliquid.* Festus quoque: *Nota nunc significat signum, nunc literas singulas, aut binas.* Hinc optime Ursatus in Commentarii sui *de Notis Romanorum* praefatione. *Notas appello Probum*

12 PRAEFATIO

bum secutus, qui improprie Notas dixit, quae erant verba contracta, aut singulares literae. At monebat Probus, circa perscribendas, vel paucioribus Literis notandas voces studium necessarium esse. Diserte iuriconsultus Paullus:

D. lib. Notis scriptae tabulae non continentur
37. t. 1. edicto, quia notas literas non esse Pedius
l. 5. scripsit: Sextus hic Pedius multoties

in Pandectis laudatur. Quae vere erant Notae, Graece σημεία vocabantur. Σημειγράφος in Glossis redditur Notarius: at qui communibus scribebant literis, καλλιγράφοι erant si maioribus, ταχιγράφοι si celeribus: magnopere siquidem decepti ad hanc ferme diem sumus, qui tachigraphos Notis usos esse credidimus; cum ea scriptura uterentur, qua cursim scribebant Romani; cuique immerito modo Gothicae, modo Langobardicae, modo Saxonicae, modo Franco-gallicae nomina sunt imposita, ut in

pag. 57. Opusculis Historiae Theologicae aliquot ab hinc annis a typographo adiectis perspicue, ni fallor, ostenditur.

Pro-

PRAEFATIO 13

Probe Lipsius de compendiariis figuris accepit Laertii verba in Xenophonte: υποσημασάμενος τὰ λεγόμενα. Eodem modo intelligendus est Plutarchus, cum Ciceronem narrat, docuisse scribas signis uti, quae paucis & brevibus figuris multarum literarum vim continerent: σημεία προδιδάξαντος ἐν μικροῖς καὶ βρέχεσι τύποις πολλῶν γραμμάτων ἔχοντα δύναμιν. additque, eo tempore nondum Romanis usui fuisse τὰς καλαμένους σηματογράφους. De iisdem intelligendus Dio, cum Moecenatem tradit primum σημεία τινὰ γραμμάτων πρὸς τάχος signa quaedam literarum ad celeritatem peperisse. Hieronymus in Chronico: M. Tullius Tiro Ciceronis libertus, qui primus notas commentus est. Mancipiorum tamen non ingenuorum ea commenta fuisse, monuit Seneca: sed aliquo occultae scriptionis genere Tullium ipsum usum aliquando esse, locus est qui doceat in epistolis ad Atticum: quod ad te de decem legatis scripsi, parum intellexi credo, quia διὰ σημείων scripse-

In Cat. Uric.

Lib. 55. p. 553.

Epist. 90.

Lib. 13.

14 PRAEFATIO

pferam. At in universum colligere possumus, frustra in rem nostram communiter adduci Tironem Ciceronis, Aquilam Moecenatis libertos: illorum enim industria verborum signa quaedam aut invenerat, aut didicerat, quibus loquentium prope- rantiam superantes,

Manil. lib. 4. Exciperent longas nova per com- pendia voces.

Idem Seneca ibidem: *quid loquar ver- borum notas, quibus quamvis citata ex- cipiatur oratio?* D. Basilii: σημείων χρῆσιν, ἵνα ἱπταμένων αὐτῶν λάβῃ τὸ πᾶχος ὁ γράφων. cum verba natura sua volent, notis utuntur, ut volan- tium celeritatem assequatur qui scribit.

Epist. 117. Eapropter D. Hieronymus *signa*, & *furta verborum* notas concinne ap- pellat. Unde autem, Ennium mil- le & centum invenisse, & collegisse quinque millia Senecam, hauserit Isi- dorus, profecto ignoro. Notae in la- pidibus nostris utique dici possint X pro denariis, 7 pro centuria; nequa- quam vero si proprie & strictius lo- qui-

PRAEFATIO 15

quimur, cum syllaba, aut communis *litera verbum est*. Ad contractiones, *Manil. lib. 4.* de quibus acturi sumus, multo mi- nus referri debet, quamvis ea quo- que huc pertrahatur a multis, occul- ta, & permutato literarum ordine arcana scriptio, quam in epistolis ad- hibuerunt quandoque, Caesar, quod *Gell. l. 17. c. 9.* Gellius memorat, & Augustus, quod a Dione traditur. Notae quidem, quae Tironis, ac Senecae praefixis no- minibus ad Gruteri calcem exhiben- tur, quibusque in veteri editione do- ctæ Petri Bembi, & Iusti Lipsii prae- missae fuerant epistolae, quantum a compendiis, quae modo persequimur, distent, quilibet intueri potest. Si- nensia profecto σύμβολα perlegere, ac perscribere citius discas. Ego vero illud nostris peculiare nomen consti- tui, quo Justinianus Imperator usus est, cum Pandectas iussit, non per *Siglorum captiones*, & *compendiosa ae- nigmata conscribi*, sed per *literarum consequentiam explanari*. Sic habetur in Praefatione prima Digestorum. Ha-

Habetur rursus in secunda : poenam falsitatis constituimus adversus eos, qui in posterum leges nostras per Siglorum obscuritates ausi fuerint conscribere ; omnia enim, idest & nomina prudentum, & titulos, & librorum numeros per consequentiam literarum volumus non per Sigla manifestari. Sigla vero & non signa ibi legendum esse, abunde probat Praefatio tertia Graece prolata, in qua eadem praeceptio iteratur κατὰ τῶν σημείois τιςίν ἐν τῇ γραφῇ χρησμένων, ἅπερ σίγγλας καλεῖσιν. adversus in scriptura quibusdam signis utentes, quae Singlas vocant. Discimus hic, usitatum id nominis fuisse, quamvis apud auctores non perennaverit; discimus, tum sigla, tum siglas dici consuevisse, quemadmodum menda, & mendas; ac discimus, Graecos a Latinis vocem mutatos esse, singlas enim quid aliud est quam singulas, & quid singlae sunt nisi singulae? prior scilicet tantummodo dictionis litera saepe scribebatur. Singulariae literae a Gellio ap-

Lib. 17.
c. 9.

pellantur. Singulae quid significarent, in promptu erat, ait Probus. Si quis vero Sigla a Saxonico segl, vel a Teu-^{Cang. Glossar.}tonico seghel mirifice deducere potius in Sigla. amet, genio indulgeat suo. Praefationes antedictae, quarum secunda obscuro & nequaquam competenti Epistolae, vel Orationis ad Antecessores nomine laudatur in hoc proposito a pluribus, in primo Codicis libro denovo afferuntur. Etiam in Novella CVII hereditatis uncias non per numerorum symbola sed literis omnibus δι' ὅλων γραμμάτων declarari, praecipit Imperator.

Compendia ergo, quae vel priori tantum litera, vel dictionis parte constant, Valerius Probus, cuius alium etiam commentarium satis curiose factum de occulta, nempe transposi-^{Scrivere in ci-}ta, literarum significatione memorat fra. Gellius, digerere, atque interpretari primus aggressus est; non illa tamen solummodo respiciens, quae marmoribus, aut aereis tabulis mandabantur, sed etiam quae voluminibus di-

B ver-

versique generis monumentis. De huius Grammatici patria nihil umquam auditum, neque enim de Berytio Probo hic agitur. Quid si Veronensem dixerō? quae non improbabilem coniecturam reddant, propono. Siglas recenset aliquas, quae non nisi Veronae visae ulquam sunt: hanc praefertim R. VER. Explicatur in quibusdam Probi editionibus *Rurum Veronensium*, in aliis *Rerum*. Neutram ab illo interpretationem processisse opinor, neutrum enim verbum in veteri ullo marmore brevium invenias; & ab interpolamentis aliquot immunis liber non est. R. in lapide isto *Reipublicae* nomen connotat, quae contractio inscriptionibus consueta nequiquam fuit, uniceque habetur in Veronensi illa, ubi Trophimus quidam RESTITVTOR. R. VER. hoc est *Reipublicae Veronensis* nuncupatur. Cur autem lapicida litteram praetermiserit, cum *Respublica* per R. P. perpetuo in monumentis omnibus designetur, appareret statim ipsum lapidem

intuenti: spatium siquidem defuit, eiusque angustia alteri literae locum non dedit. Hanc igitur singularem afferre non poterat, qui votivam inscriptionem nostram, modo in Museo collocatam, non inspexisset; inspexisse autem, atque ex ea literas exscripsisse vix adducor ut credam, nisi qui in hac civitate degeret, neque enim tunc temporis ad observandos titulos itinera suscipiebantur. Memoremne, in Ioannis Nicolai *De siglis veterum* volumine miserum Probum has easdem literas *Rex Veronensis* interpretari? Recenset praeterea Probus B. V. V. recteque exponit, *Balnea, Vina, Venus*. Insolita, atque extraordinaria haec compendia a praecedenti versu excusantur, comprobanturve, in quo eadem verba habentur extensa. Verumtamen binae tantummodo laudari inscriptiones possunt, in quibus ea sigla apparuerint: earum autem unam non longe a balneis Calderianis nostris Ioannes Pantheus invenit, ac de

Pag. 40.

iis cum ageret, typographico prae-
lo primus supposuit. D. A. M. hoc
est *Deo Aeterno Magno* in hoc item
libello habetur: quae tria verba in
nullo alio visa unice praefert prae-
stantissimum ab Antiquariis nostris
tribus iam a seculis memoratum mar-
mor. Illa quidem in eo explica-
te sunt sculpta, sed Auctor forte
quae in patria viderat, per priores
tantum literas sibi adnotarat, qua-
propter Romae commemorans, ali-
quantum a lapide deflexit. Mirum est,
Ioannem item Carotum Pictorem Ve-
ronensem Sarainae coevum, qui fo-
lio Amphitheatrico inscriptiones no-
stras aliquot cum siglarum catalogo
emisit, D. A. M. pariter scripsisse.
Caeterum Valeriorum nomen patriis
lapidibus nostris haud incognitum est,
nec Probi cognomen: Petronium Pro-
bum ad Calderiana item balnea exi-
mia olim inscriptio ostentabat.

Sub catalogi sui finem *Literas sin-*
gulares in iure civili Probus exhibet.
Harum seriem amplificavit Magno
(Man-

(Mango est Vossio in *Arte Grammati-*
ca) qui cum magni Caroli aevo flore-
ret, opusculum suum (pluries editum,
& a Cuiacio quoque ad calcem codicis
Theodosiani) ipsi obtulit. Seculo XI
de Notis literarum egit Petrus Diaco-
nus, qui congeriem suam Imperato-
ri Conrado I. exhibuit. In Gramma-
ticorum Gothofredi, & Putschii col-
lectionibus hic etiam auctor locum
habet. Constat ex eius praefixa epi-
stola, *notarum librum* tunc ad manus
fuisse, quem iam *pene deletum* rogatus
est *ut renovaret*. Alium tamen a Pro-
bi illo, ac valde diversum fuisse, a-
gnosceret qui utrumque percurreret. Mar-
moreos titulos Diaconus noster pa-
rum consuluit, multaque minimum
profutura congeffit. Periodus prior
corruptissima in *Solomatero remorantes*
praefert: legendum forte in *Solodoro*,
nam Vippon illius aevi scriptor, Con-
radum I. *per Solodorum Burgundiam in-*
trasse, tradit. Cl. P. Mabillonius *Pe-*
trum Diaconum notas Tironianas ante
annos quingentos explicavisse, monuit:

B 3

fed

sed Tironianae alterius generis notae fuerunt, ut diximus, & plura ibidem benigna declaratione indigent. Post Diaconum Gothofredus *dictionum contractius scriptarum explicationem* tamquam antiquam collocat; & Fabricius quoque *incerti auctoris antiqui* vocat, eam collectionem recensens: sed doctos viros ad alia properantes commentitius aliquis titulus fefellit, nam Smetii fuit is labor, quem aliquanto auxit Goltzius ex nummis: protulit autem Gothofredus, ut in Goltzii *Thesauro rei antiquariae* exhibetur. Putschius notarum explanationes addidit, quas Papias, Lexicographus, ut ferebant tempora, non ineruditus, ad vocem *Notatio* consarcinavit.

Anno
1579. 4.

Verumtamen cum decimo quinto seculo literae omnes meliorem in modum coepissent reviviscere, ac veluti consensu quodam plurima ingenia saniores eruditionem revocare contenderent, priscarum etiam Inscriptionum explorationem maximo qui-

quidem studio non defuere qui adorirentur. Ut quam multas exscriberent, nec labori pepercerunt, nec sumptui. Membrae, quae eius aevi collectiones servant, siglorum item recensioni quasdam breviusculas saepe continent; videbant enim eruditi homines, absque hoc arcam tradi clavi nequaquam oblata. Inter MSS huiusmodi codices palmam obtinet qui Ioannis Marcanovae peramplam *συναγωγὴν* continet, anno 1465 ornatissime exaratam. Ad Monasterium Patavinum S. Ioannis in Viridario olim pertinuit: ego annis ab hinc triginta & ultra penes Cl. V. Laurentium Patarolium Venetiis vidi, qui *Augustorum, Augustarum, Caesarum, & Tyrannorum* seriem erudite in manus hominum dedit; Panegyricas item orationes veterum Italice versas numismatibus praeclare illustravit, etiamsi ab iis, qui Bibliothecas nummarias adornarunt nec memoretur. In hoc codice prope finem Valerii Probi, Alabaldi, aliorumque plu-

B 4

ra

ra habentur ad notas spectantia ; & Petri Diaconi libellus integer. Primus autem qui decimoquinto seculo de siglis aliquid docuerit, Guarinus Veronensis videtur fuisse ; eius enim auditor Angelus Decembrius in *Politiae Litterariae* libro quinto illum inducit de *priscorum dictionibus*, quae per singulas literas, vel syllabas scribi solent, itemque de aereis monumentis egregie differentem, & quid singulariae multae significant discipulis exponentem.

Arte typographica inventa, antequam Inscriptionum collectio vulgaretur ulla ad contractiones intelligendas praestitum subsidium est: anno nempe 1486. loco non indicato libellus prodiit hoc titulo. *Significatio litterarum antiquarum Valerii Probi, & Fr. Michaelis Fabritii Ferrarii Regiensis Carmelitae*. Paucissimos huic viro inter antiquitatis illo aevu cultores anteferas velim. Inscriptionum enim *συμμετρῶν* ex provinciis variis compegit maximam, quae Regii

gii apud syncellitas suos in nitidissime conscripto, ac depicto codice aevum fert. Quam plura ex illo, triginta pariter & quod excurrit abhinc annis, decerpfi. Probi editionem Ferrarinius deinde procuravit ita praeloquens. *His proximis annis optimi Grammatici Valerii Probi de notis antiquis libellus ad manus meas pervenit, vel diuturnitate temporum intercisus, vel librariorum inscitia admodum mendosus. Qui cum maxime necessarius esset ad ea intelligenda, quae binis, ternisque aut amplius litteris erant vetuste circumscripta, operam dedi labore & industria mea, quantum consequi potui, depravatam, corruptamque emendare; ut qui propter plurimas mendas iam Probi esse desierat, auctori, sive domino in integrum restitueretur. Multa etiam ipse adieci. Inter adiecta computari procul dubio debent, M. LEP. C. REG. INST. M. Lepidus civitatem Regiensium instauravit; itemque literas R. REG. Rerum Regiensium redditae, nullibi conspe-*

spectas, & aemulatione quadam nostrarum R. VER. effectas.

Eundem Probi libellum collectioni suae inscriptionum Romanarum anno MDXXI. Mazochius praemissit, sed antea bis ediderat satis corrupte Ioannes Tacuinus, qui anno demum MDXXV. longe melius, & laudabilius Venetiis emisit. Huic editioni Putschius apprimè inhaesit, cum in thesauro suo Grammatico hanc opellam collocavit. Multo auctiorem vulgavit deinde Henricus Ernstius, sed quae *mala*, ut Poeta loquitur, adiunxit *alite*, remove, atque abolere praestat. Idem Tacuinus typographus Petrum Diaconum cum Probo sociavit. Exinde alii, cum Inscriptiones emitterent, huiusmodi simul notarum series exhibuere. Apianus *Abbreviationes vetustorum monumentorum* dedit, Torellus *Saraina litterarum antiquarum Interpretationem*, Aldus nepos *De veterum notarum explanatione, quae in antiquis monumentis occurrunt*. Smetius meliori consilio

lio usus siglarum declarationem addidit, quae in titulis ab eo collectis conspiciebantur. Sed his omnibus, aliisque minus notis, longe praestitit Iosephus Scaliger, magni Indicis Gruteriani XX caput adornans. Eius industriam Reinesius aemulatus est. Prodiit demum Sertorii Ursati, de antiquitate non una de causa optime meriti, *Commentarius peramplus, quo nihil est in hoc genere locupletius*, inquit Fabricius.

Post haec tamen omnia novis hodie in hanc rem lucubrationibus indigere nos, qui huic disciplinae serio se addixerit, inficietur nemo. Diu sane est, cum subsidium huiusmodi quoddam expetitur. Innumera his annis octoginta, qui ab Ursati labore effluxere, prodierunt huius generis monumenta, in quibus compendia antea nec visa spectantur. Plura ex antea visis praetermissa fuere; haud pauca inexplicata perstant; quibusdam aliena, & minime competens explicatio afficta. Quid memorem illegi-

legitima, atque ab exscriptis perperam titulis nata? quid commentitia, ac in nullo umquam monumento aut veteri libro conspecta? Contemplationes etiam diversas miscent, qui compendia ex cuiuscumque generis monumentis arripiunt, sicuti Ursatus fecit. Rei quoque nummariae provincia a nostra diversa est, atque a tam multis praeclarisque viris iam ornata, & aucta, ut subsidio nostro minime indigeat. Praeterea qui laudem consequi in hac palaestra velit, non tam libris se devoveat oportet quam literatis saxis. Ursatus contra *ex omnibus notis in Praef. rum Auctoribus* siglas, & interpretationes decerpere professus est, quorum etiam nomina singillatim adposuit. Quidquid ergo huius generis apud quoslibet invenitur, attulit; qua diligentia, ut acervum omnium maximum congereret, obtinuit quidem, sed ad studium nostrum parum utilem, ne quid acerbius dicam, maiorem enim partem extrudat necesse est, qui veritate capitur, & authentica,
vel

vel reapse existentia intelligendi monumenta, atque explanandi cupiditate flagrat. Quid monstri ab eo laterculo non expectes, in quo quidquid Petrus habet Diaconus, & quidquid Saraina, Aldus nepos, Gratiolus nescio quis, Lazius, Ernstius, & consimiles protulere, coacervatum sit? Siglis pluribus usque ad XL. ad L. ad LX. diversa verba singulatim significandi tribuitur potestas: quod si legitime factum est, frustra laboramus; nulla enim esset ratio tantam ambiguitatem tollendi, & quid monumenta loquantur internoscendi. Quin antiquitus quoque abstrusissima ea fuissent aenigmata; cum versa vice usitatas formulas, sollemnia verba, literasque in oculos perpetuo incurrentes quivis ferme tunc intelligeret, ac perciperet. Publicae eruditionis, communis regulae, generalisque consuetudinis ea fuit unifomitas, & constantia, ut quae in Africa in Asia, in Galliis, in Dacia marmoreis, aut aereis tabulis committebantur, iisdem
ac

10 PRAEFATIO

ac quae Romae contractionibus perscripta videamus, eodemque sensu adhibitis. Literatum quemdam virum *Bibl. L. Fabricius commendat, qui omnem diligentiam ut vinceret, Ursati opus in lib. 4. c. 6. aliterum tantum auxit:* num mirificum hoc prodierit opus, haud scio; sed eruditi viri non cogitarunt, ad has collectiones meliores, utilioresque reddendas, saepe non tam qui addat requiri, quam qui adimat. Nolim tamen credatur, Ursati minime vulgarem eruditionem me parvifacere: in hoc ipso opere docte pluries excurrit, & multa non contemnenda refert, ac colligit: sed quod ad siglas attinet, & ad compendia, nimiam quibuscumque antea tradidissent, fidem habuit. Haec autem de *Commentario* dicta sunt, nam in eiusdem *Breviario*, quod addidit, plurima ex inutilibus amputavit, & rei lapidariae multo melius consuluit. Dolendum tamen, quod inscriptiones, e quibus sigla, & contractiones sunt erutae, indigitarit numquam, & quod

PRAEFATIO 11

quod plures sublestae fidei admiserit, ac recensuerit. Non deerunt qui opinentur, de interpretationibus vulgatis iis, quas nequaquam probandas autumo, & ex quibus eruditarum quandoque controversiarum decisio pendet, me occasione oblata cumulate per vices dissertaturum: sed hunc locum ad praesentem inspectionem pertinere non arbitror, & ad artem Criticam lapidariam reservo. Ut autem magis pateat, in hac literarum luce tractationem hanc etiamnum desiderari, & omnino necessariam esse, illud animi adversum velim; qui de Graecarum inscriptionum contractionibus egerit, ad hanc usque diem, quod quidem sciam, inventum esse neminem. Dimidium ergo fere negotij intactum adhuc, atque inexploratum, est. Quicumque Graecas siglas memoravere, de nummariis loquebantur, & qui eam provinciam se denuo suscepturos professi sunt, nihil aliud nisi a Vailantio congestas quibusdam aliis cum-

32 PRAEFATIO

mulare spondebant, In notarum, ac singularium literarum *Interpretatione* Scaligeriana Grutero adnexa Graecarum unica recensetur, atque haec ipsa perperam explicata; Et scilicet πρὸς redditur, cum πρὸ significet. Non inutilem ergo mihi videor operam, curamque impendere, lapidarias quoque perquirens, & ab iis, ut par est, initium operis sumens. Imo non desunt qui in tanta rerum harum perquisitione, ac discussione utilius nihil fieri posse censeant, quam singularias ipsas, Graecaque compendia in lapidibus ad hanc diem visa colligere, ac declarare.

PRO.

PROOEMIUM
AD GRAECAS.

Sus quidem obtruncandi verba, cum aera aut marmora scalpris inscriberentur, dictionesque vel per unam, vel per paucas literas significandi, magis quam Graecus Latinus est. Id moris antiquissimos Graecorum vix habuisse, veterrima eorum monumenta testantur. Neque hominum, neque tribuum nomina usquam decurtata apparent, in omnium vetustissimis, quas Regia nostra Parisiensis possidet Academia, marmoreis tabulis, Peloponnesiaci belli tempore insculptis, quas inter praestantiores *Galliae Antiquitates* exhibui: duo tantum officia earum altera profert extremis literis mutilata. Compendium habetur nullum in Theatralibus, ab illa aetate haud longe

C

diffi-

diffitis Inscriptionibus quinque, quas
Cyr. p. 9. & 10. Cyriacus, Anconitanus civis, in Graecia vidit, atque exscripsit, viditque pariter, atque iterum retulit Sponius,

Sp. t. 3. pag. 21. 109. 214. quibusque per similem *πινάκα της νίκης* dicavit Themistocles, & Plutarchus affert. Nulla fere visitur compendiarum scribendi ratio in *Antiquitatibus Asiaticis*, quas magno rei literariae incremento Edmundus Chishull docte collegit, vulgavitque: de iis intelligas, quae Caesaris, ac triumvirorum tempora anteverunt. Nihil huiusmodi continet Spartana Musei nostri inscriptio amplissima, Ephorus Phoebolelem, & collegas praeferebat. Ipsae numerales notae in veterrimis Graecorum lapidibus raro occurrunt: donariorum recensio, quae Apollini

Ant. As. pag. 69. Didymeo Seleucus Callinicus miserat, perpetuis numeris constat, sed expansis, ac per literarum consequentiam explanatis. Idem dicas de consimili monumento, quod Regis Prussiae nomen nobilitat. Inter remoto admodum aevo conscripta Oxoniensis

tan-

tantum Epocharum enumeratio annos omnes Atticis designat notis. Nec habuisse videntur Graeci speciale nomen, quo singularias connotarent; Plutarchus enim, ut significaret Marcum Tullium votivae tabulae per M. T. se inscripsisse, sic loquitur: *τα πρώτα τῶν δύο ονομάτων ἐπέγραφε*. In Cic. primas init. *duorum nominum literas inscripsit.*

Graecus tamen, & ex veterrimis, ad omnium manus est liber, in quo siglae conspiciuntur multae. Illius auctor Hippocrates *κατὰ τοὺς Πελοποννησιακοὺς ἡμέρας χρόνους*, *Peloponnesiacis temporibus floruit*, inquit Soranus in eius vita. In volumine de morbis popularibus tertio sectiones fere omnes descriptionem morbi, causamque, & eventum singulariis quibusdam claudere videntur, & obsignare. De harum forma, significatione, & fide tam multa olim disputata sunt, ut non uno libro illi opus sit, qui omnia velit colligere. Verba sunt Galeni, qui de illis notis in eius libri *Commentariis* abunde loquutus est, & non

C 2

in

36 PROOEMIUM

in omnibus exemplaribus comparuif-
se admonet, & a Medico quodam,
vel a Zenone suspicatur intrusas.
Π πιδανόν, Ζ ζητητέον, vel ζητήμα,
vel *septimum diem*, Τ ύγειαν, Θ δάνα-
τον, Α ἀποφοράν, Γ γόνον, Ε ἐποχήν,
& sic alias quaslibet, ac si verborum
priora essent literae, non defuere qui
interpretarentur. Verumtamen quic-
quid sint, ad praesentem tractationem
istae non pertinent; cum quia in
Inscriptionibus numquam conspectae
sunt, tum quia Hippocratem nequa-
quam auctorem habent, sed postero-
ri longe aetate quicumque rem per-
pender, ab extranea manu adiectas
intelliget. Quis non videat, artis
Medicae studiosum quemdam in me-
moriae subsidium ea sibi compendia
struxisse, ut ictu oculi aegrotatio-
num historiam, exitumque velut per
symbola perciperet, ac comprehen-
deret? Cur enim Hippocrates sub
finem exempli causa sectionis primae,
postquam *τεσσαράκοντα ἡμέρησιν* scri-
psisset, ad eum numerum connotan-
dum

AD GRAECAS 37

dum statim M adiecisset? cur tertio
tantum in libro iis usus fuisset aenig-
matis, quorum in aliis eiusdem ope-
ris vestigium reperitur nullum? Nu-
gaces curas merito ac iure disputatio-
nes illas nuncupavit Galenus, quas
pluribus in hoc argumentum volumi-
nibus cumulatis Zenon quidam, Apol-
lonius empiricus, & Heraclides Ta-
rentinus instituerunt. Rei summa a-
pud Galenum est, μήδ' Ιπποκράτους
εἶναι, μηδ' ἔτιως γεγράφθαι τοὺς χαρακτή-
ρας ὡς ἐκεῖνος ἐξηγήσατο.

Ad rem nostram pariter nequaquam
facit vetus mos ille, primam ethnici
nominis literam clipeis inscribendi,
quem ab his Xenophontis verbis de-
duco. Οἱ δὲ Ἀργεῖοι ὁρῶντες πρὸ Σίγμα-
τα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων, ὡς Σικυωνίους δύ-
δεν ἐφοβήντο· ἐνθα δὴ λέγεται εἰπὼν ὁ
Πασίμαχος καὶ τῷ Σιῷ εὖσε ὕμμε τὰ
Σίγματα ταῦτα. Argivi autem viden-
tes S in clipeis (Sycioniis nimirum
hostes ademerant) ac si Sicyonii es-
sent, nihil metuebant: tunc dixisse per-
hibetur Pasimachus, per gemellos Deos
istae

38 PROOEMIUM

istæ S vos fallent. Idem audiit de Lacedaemoniis Eustathius, nempe quod
 Ad 1. clipeis suis A inscriberent, elemento ini-
 liad. B. tiali, velut insigni quodam, se conno-
 tantes. Λάμδα ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν αὐτῶν
 εἰς παράσημον ἔγραφον, ἐκ τῆς κατάρχον-
 τος σοιχείας χαρακτηρίζοντες ἑαυτοὺς. Plu-
 rimae etiam in Mss sequiorum tem-
 porum codicibus occurrunt notae, Me-
 dicae, Astronomicae, Chimicae, Musi-
 cae, Rhetoricae, Magicae, Monetales,
 quas omnes dimittimus, & a prae-
 senti perquisitione ablegamus. Nuga-
 torios Gnosticorum, & Basilidiano-
 rum typos nihil moror, nec literas
 somnia mentientes aut metallicis in
 lamellis, aut in gemmis & lapillis
 eorum opera insculptas. De ponde-
 ribus, & mensuris agens Paullus Ae-
 gineta, sic incipit. *Verum cum quidam*
non integris literis, sed per notas haec
ipsa pondera & mensuras significant,
praestiterit fortasse & nos in hac parte
veteres imitari, & primum characteres
ipsos declarare. Notarum nomen Mu-
 fica praesertim sibi asseruit, atque u-
 sui

AD GRAECAS 39

sui suo vindicavit, quamobrem Ita-
 lice verbum *Note* hoc peculiariter sen-
 su intelligimus. A Graecis literis ea
 signa originem duxisse, Boethius do-
 cuit; iis liquidem in quamlibet partem
 Mus. l. 4. c. 3.
 immutatis, nunc etiam inflexis, tota
 haec notarum descriptio constituta est.
 Cum tamen aliam demum figuram in-
 duerint, σημεία illae quoque dictae
 sunt: παρασημαίνεσθαι πρὸς μέλην apud A-
 ristoxenum lib. i. idem valet, ac *mettere*
in note le canzoni; & circa modorum
 σημεία Alypii Isagoge Musica revol-
 vitur. Verum haec omnia nihil ad
 nos. De lapidariis tantummodo, aut
 aeneis monumentis hic agitur, in quae
 Graeci, antequam in Romanorum po-
 testatem, & in commercium frequens,
 consuetudinemque venirent, verbo-
 rum mutilationes raro inducere con-
 sueverunt. Dimidiatam postmodum
 scriptionem exceperunt, sicuti & ho-
 minum, & publicorum munerum ex-
 ceperunt nomina. Cum ergo a Ro-
 manis huius usus crebritatem exinde
 Graeci arripuissent, eadem praefer-
 tim

tim ac illi verba, & nomina perstringere amarunt: quo animadverso, & ad Graeca exstantia, & ad alia, quae in titulis nondum e terra emerfis de novo forte prodirent, intelligenda compendia, via sternitur perfacilis, atque expedita. Cum enim scimus, Romana praenomina, & Romanas tribus Romanorum more saepe notari, lux affulget, illis quoque, quas in Graecis lapidibus nondum vidimus, ubi occurrant, intelligendis. Latina gentilitia nomina, quae Latini perraro, Graeci frequentius mutilant, & aliquando unica etiam signant litera. Orbianae Augustae Graecum numisma in cimeliis habui, a Tristano olim relatum, in quo Βαρβία legi debet, ubi B conspicitur. Praenomina tamen explicata pluries occurrunt Τίτος, Μάρκος Μάριος. In Sponii Itinerario inscriptio bilinguis affertur, in qua Latine P. F. VOT. & Graece, Ποπλὶς υἱὸς Ουοτούρια. Civitatum vero, & regionum nomina saepe in marmoribus perfigla indicantur: quin pagi quoque At-

Attici, & vici in inscriptionibus priorem tantum syllabam exerunt. Neque pauca numerantur eius generis verba, nam δήμους, hoc est Urbis, aut regionis partes, quarum quaevis Commune efficiebat, & quae totidem componebant curias, eximiis Strabonis, atque Eustathii praemissis auctoritatibus, CLXXIV fuisse ostendit Meursius, de iis erudite differens. Egregie hanc investigationem iuvit Sponius, qui Athenis praeclaram Inscriptionem reperit, tredecim Tribus omnes memorantem, & strictim perscriptos multos ex Populis. Parum considerate eruditus Montfauconius in Palaeographia, Tribu Phlyeus, Tribu Sphettius, Perithoides ex Tribu eius nominis; cum nequaquam tribus essent sed populi, & cum his nominibus tribus non haberetur ulla. Maior autem Populorum, seu Curiarum pars pagis constabat, Atticam magno numero frequentantibus. Pausanias multa quae ad historiam pertinerent, aliter narrari in Populis, ac ab iis qui Urbem inco-

pag. 150.

incolebant, animadvertit: λέγει δὲ ἀγὰ
τὸς δῆμους καὶ ἄλλα οὐδὲν ὁμοίως καὶ δε
τὴν πόλιν ἔχοντες. Nihilominus aequa
lance Atheniensem Rempublicam vi
canae curiae, ac urbanae constitue-

In Be- bant; ἐκάστη γὰρ φυλὴ πεντήκοντα ἔχεν,
φενικί- οἱ κατὰ μῆνα ἐπρυτάνευον, inquit Ste-
δαι. phanus: *unaquaeque* enim ex tredecim

tribubus, quae e Populis constabant,
viros quinquaginta suppeditabat, qui
per mensem imperitarent. Propterea A-
theniensi civitate donatus ex Philo-
strato Adrianus sophista habebatur,

Phil. ἐπεὶ δὴ φυλὴ τε ἦν αὐτῷ καὶ δῆμος. *quan-*
lib. 2. *doquidem* & tribus illi adsignata erat,
& *populus.* Quin nec tribus nomen,

ut plurimum, nec urbis inclitae A-
thenienses profitebantur, atque osten-
tabant, sed Populi tantummodo. Te-
statur Pausanias, antiquorum civium,
qui contra Persas pro patria occu-
buerant, cippos nihil aliud quam καὶ

In Attic. ὀνόματα καὶ τὸν δῆμον ἐκάστω praefetulif-
se. Plutarchum, Laertium, Scripto-
res alios si consulas, Atheniensium,
de quibus agunt, Populum saepissime
me-

memorare invenies. Supervacaneum
igitur profecto nequaquam fuerit,
Atticarum curiarum nomina compen-
diis obumbrata extricare, & ad in-
telligenda quae in posterum forte pro-
dirent, viam sternere, atque aperire.

Antequam quicquid hoc Prooemii
est ob signo, unum addo. Quandoqui-
dem doctrinarum omnium fructum
ad religionem referre oportet, nec
magnificari debet quicquid eo non
collimet, & in sacras etiam literas
subsidium quoddam non conferat; exi-
stimari nolum, nullam inscriptionibus,
figlisque nostris cum ecclesiasticis stu-
diis cognationem intercedere: neque
enim Christianae maximi momenti
Inscriptiones desunt, neque in iis
Graecae siglae, quas interfit novisse.
Marmoream S. Hippolyti cathedram
testem advoco, de qua summis inge-
niis, exquisitaque doctrina viri, non
sine ecclesiasticae eruditionis bono dif-
feruere. Extra lapides etiam diffundi-
tur huius Graecitatis utilitas. XPS u-
bique scribitur: qui autem nesciat, ex
se-

44 PROOEMIUM

seuioris aetatis abusu in Christianis
titulis non infrequenter animadverso,
Latinum s cum Graeco r hic sociari,
quomodo in Christi nomen p litera
immittatur, requireret. Idem dicas de
Iesus nomine IHS. In quo literam
h mirari solent, qui illam non h sed
Graecum e esse ignorant. Cretensem
inscriptionem aetatis Iustinianae pro-
fert P. Montfauconius in Palaeogra-
phia, in qua IHCOY *ὁλογραμμῶτος*
inscribitur. Siglas demum ipsas recen-
seamus: neutiquam tritis, aut per-
vulgatis, unde eruerim, adiicio, cum
ut fides constet, tum ut unusquisque
ipsas Inscriptiones consulens de inter-
pretatione iudicium ferat.

GRAE-

45
GRAECORUM
SIGLAE.

A *Πρῶτος*, item *ἄπαξ*. *primus*, *se-*
mel. TOA. Habetur in Grute-
riana 1052. 6. & in aliis pluribus.
Valet *τὸ πρῶτον*. *primum*. In eo-
dem lapide TOH. *ὀκταυῖν*, *octava*
vice. Verum satius esse puto, quae
ad numerales notas pertinent, col-
ligere universa sub finem.

A. *Αύλος*. In Musei Veronensis inscri-
ptione quae exhibetur num. 51.

A. Grut. p. 210. *ἀπὸ ἀβ*.

AG. In Veronensi III. *ἀγία*.

AGIΩ. Palaeographiae pag. 174. *ἀγιώ-
τατος*.

AGTE. *Ἀγγελῆδες*. Ex *Angele* Atticae
pago. Habetur in inscriptione prae-
stantissima, quam reperit Athenis
Sponius, & tomo tertio *Itineris per* pag. 46.
Italiam, ac *Graeciam* inseruit. Vi-
di

di & ego insignem illum lapidem in collectione Oxoniana, ubi nunc custoditur. Tredecim tribus in eo recensentur, & contracte plures ex Populis, de quibus in Prooemio verba fecimus. In aliis etiam eiusdem voluminis monumentis contractiones huiusmodi occurrunt; quapropter opus istud his tantum literis *Itin.* indicabimus, nempe *Itinerarii tomo tertio*. Angelenes hoc modo nuncupari etiam Stephanus docuit: ὁ δημότης ἐπιρρηματικῶς, popularis adverbialiter Ἀγγελῆθεν, responderet Italicae locutioni, è da Verona.

AGN. *Itin.* p. 54. Ἀγνούσιος, ex Agno Atticae item pago. Harpocratione Demosthene: ὁ φυλῆτης Ἀγνούσιος, tribulis Agnusius; sed tribum cum Populo miscet, & in tribum Aca-mantidem refert, cum marmor Atalidi tribuat.

AIΘ. & *Itin.* p. 85. ΕΞΑΙΘ. Αἰθαλίδης, ἐξ Αἰθαλίδης. Stephanus: popularis Aethalides. Helychius. δημός της Λεοντίδος φυλῆς. populus tribus Leontidis.

AIA

AIA. Αἰλῖος. Similiter ATP. ANT. aliaque gentilitia Romanorum nomina, quae statim agnoscuntur.

AIM. In Veronensi 39. ἐκ τῆς Αἰμιλῆς φυλῆς. *Aemilia*.

AIEO. *Itin.* p. 52. Αἰξονεύς. *Aexonen-sis*. Stephanus: δημός της Κεκροπίδος φυλῆς.

ΑΛΦ. *Alpheni*: apud Smithum in septem Asiae ecclesiarum Notitia. pag. 22. In eodem titulo ANT. ΚΑ.

ΑΑΦ. *Antonium Claudium Alphenum*.

ANEΘ. ἀνέθηκεν, dicavit, posuit.

ΑΠ. 1130. 8. Αππίος: perperam ibi

ΑΠΕ. quod animadvertit Fabretus, in Emendationibus.

ΑΠΙ. Chishullius Parte secunda pag. 9. ἀπίοντος, abeuntis.

ΑΠΕΑ. apud Vignolium de Columna Antonini pag. 233. *Libertus*.

ΑΠΕΑΚΑΙΣ. ἀπελευθέρω Καίσαρος.

Literas, & syllabas diversa verba significantes sine intervallis, & sine interpunctione exhibeo, ut conspici in antiquis Graecorum marmoribus solent. Aliter referunt qui

qui ea non viderunt, & inscriptiones in schedis perquirentes, Latinarum more exaratas inveniunt.

ΑΠΟΔ. Itin. p. 54. Ἀπολωνιεύς. *Apolonienſis*, Atticae populus.

ΑΡΧ. Ἀρχων, vel Ἀρχιερεύς. ambigue quandoque & in nummis: ubi Harduinus legerat ἐπὶ Ἀρχιερέως, Vandalus pag. 396. legit ἐπὶ Ἀρχοντος.

ΑΡΧΙΣ. Sponius in *Miscellaneis* p. 343. Ἀρχιστράτηγος, aut aliquid simile, ut paulo post Ἀρχιθυσίστης, sed de literarum errore suspicor, cum e schedis accepta sit: forte erat ΑΡΧΙΕ. hoc est ἀρχιερέως.

ΑΥΤ. Κ. Μ. ΑΥΡ. ΣΕΟΥ. Itin. p. 118. Αυτοκράτωρ Καῖσαρ Μάρκος Αυρήλιος Σεουηρός.

ΑΦΙ. Itin. p. 51. Αφιδναῖος, *Aphidnaeus*: quem populum Leontidi adscribit Stephanus, sed inscriptio nostra Adrianae tribui; nam cum Adrianam in Adriani Imperatoris honorem Athenienses adiecere, populis instruxerunt ab aliarum patrimonio decis. AXAR.

AXAP. ibidem. Ἀχαρνεύς, *Acharnensis*. Paulanias in Atticis ἐστὶ δὲ Ἀχαρναὶ δῆμος.

Β. βουλή. *Consilium*.

ΒΔ. βουλῆς δόγματι. *Senatus decreto*.

Β. in Oxoniensi pag. 146. *vivens*. φιλενος Ἀθηναίου Β. redditur ibi *Philenus Athenaei II*. Verum monumentum sibi paravit *Athenaei filius*. *Vivens*. β pro ου, vel pro υ occurrit saepe: Latina verba Graecis admixta, & Graecis literis prolata saepius. Grut. 1130. 8. ΚΟΜ. ΠΑΡΑΤΗΡΟΥΝΤΣΙΒΙΕΤΣΟΤΕΙΣ.

ΒΕΝΕΦ. 68. 6. Βερεφικιάριος, *Beneficiarius*.

ΒΕΡ. Itin. p. 50. Stephanus Βερενικίδου οἱ δημόται. In praeclaro Musei Veronenſis marmore num. 64. is populus ita enunciatur: ΕΚ ΒΕΡΝΕΙ. ΚΙΔΩΝ. ex *Berenicidis*.

ΒΗΣ. Itin. p. 51. & 160. Βησαεύς. *Bessaensis*. Strabo lib. 9. Βησαεῖς οἱ δημόται λέγονται. *populares dicuntur Bessaenses*.

Γ. γερυσία *Senatus*. In Oxoniensi Smyrnaeorum, & Magnetum post eorum ὁμόνοιαν psephismate, Seleuci
D ho.

honoribus destinato, versus ultimus in editione secunda sic affertur : ΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣ. melius in priori ΕΚΓΜΑΓΝΗΣΙΑΣ. Marmor autem sic habet ΕΚΤ. ubi T & Γ conglutinari puto : ἐκ τῆς γερυσίας.

ΓΑ. & Γ. Γάϊος.

ΓΑΡ. Itin. p. 48. Γαργήτιος, *Gargettius*. Civitas, & populus a Stephano dicitur. Plutarchus in Theleo : Γαργεττοῖ κρύβαντες ἑαυτοὺς. *Gargetti se occultantes*.

ΓΕΛΛ. Itin. p. 200. Γέλλιος, *Gellius*.

ΓΕΡΜ. Γερμανικός. Itin. p. 116.

ΓΝ. Γναίος, *Gnaeus*.

ΓΝΗΣ. Oxon. p. 276. γνήσιος, *legitimus*.

ΓΟΡ. In Gualtherii Tabulis Siculis p. 12. *Gorpiaeο mense*.

ΓΡΑ. Oxon. p. 276. & ΓΡ. Itin. p. 79. γραφεύς, γραμματεὺς, *scriba*, *notarius*.

ΔΕ. δημαρχικῆς ἐξουσίας. *Tribunitiae potestatis*.

ΔΕΙΡ. Itin. p. 159. Δειραδιώτης. *Stephanus, popularis Diradiotes*.

ΔΕΣΠ. Inscriptio in urbe Ticinensi super-

perstes, quam inferius proferam : Δεσπότης *Domini*.

ΔΗ. Δηίφοβος.

ΔΙΟΝ. Itin. p. 201. Διονυσίος.

ΔΜΣ. apud Fabrettum pag. 252. *Dis Manibus Sacrum*.

ΕΓΝ. Εγνάτιος.

ΕΖ. Gualtherius p. 44. ἔζησεν, *vixit*. In aliis EZH.

ΕΙ. in marmorea S. Hippolyti cathedra *Idus*.

ΕΚΚΗ. Itin. p. 46. ἐκ Κηδῶν, *ex Cedis* : huius populi non meminit Stephanus, sed meminit Demosthenes in Evergum.

ΕΚΚΟΙ. Itin. p. 53. ἐκ Κοίλης, *ex Coele*. Aeschines in Ctesiphontem : Ἀρχίνος δ' ἐκ Κοίλης. Ab Inscriptioe discimus, in qua tribu is populus censitus fuerit, nempe in Ippothoonide.

ΕΛΕΤ. ἐλεύθερος, *liber*.

ΕΜ. in S. Hippolyti Cathedra, ἐμβόλιμος, vel ἐμβολιμαῖος. *mensis intercalaris*.

ΕΝ. Gr. 1025. 10. ἔνεκεν, *propter*.

D 2

ΕΞΑ.

ΕΞΑ. apud Cyriacum xxxi. 201. ἐξά-
μηνον, *semestre*, quo Graeci nomine
tamquam substantivo utuntur: per-
peram typographus ΕΞΕ. Caete-
rum quam immerito in falsario-
rum numero communiter repona-
tur Cyriacus, suo loco ostendemus.

ΕΞΟΙ. Itin. p. 49. ἐξ "Οις, ab Oea.
Pandionidi adscribit marmor. An-
tiquorum auctoritates variant, quia
"Οις alius fuit populus ab "Οα.

ΕΠΙΕΙΚ. Itin. p. 52. *Epicides* ὁ δημό-
της Ἐπικίδης. *Stephanus*.

ΕΠΙC. Ε'πίσκοπος.

ΕΞΕΠΙΤ. apud Reinesium p. 199. ἐξ
ἐπιτάγματος, ex iussu.

ΕΡΙ. Itin. p. 79. ὁ δημότης Ερικαεύς.
Stephanus: popularis Ericeensis.

ΕΤ. 730. 6. ἔτη, vel ἔτων. *anni*.

ΕΤΕΑ. in marmore Ticinensi. ἐτελεύ-
τησεν.

ΕΥΔΑΙΜ. Andreas Marmora in Histo-
ria Corcyrensi. *ευδαίμονος felix*.

ΕΥΠΥ. Itin. p. 49. *Stephanus*, ὁ δη-
μότης Εὐπυρίδης. *Euphyridensis*.

ΕΥC. *εὐσεβής, pius*.

ΕΤΕΧ.

ΕΤΕΧ. 870. 1. *εὐσεβέας χάριν. pietatis
gratia*.

ΕΥΧΑ. Itin. p. 201. *Εὐχαρίδης. viri no-
men*.

ΖΗ. & ΖΗΙ. apud Smithum in *Noti-
tia* p. 49. & Spon. Misc. p. 339.
vivos indicant qui memorantur. In
Ephesina apud Chishullium Parte
secunda p. 9. post nomina habetur
ΖΩCIN. *Viventibus*, aut potius *Vi-
vant*.

Ζ. *ζήσαντι. qui vixit*. Romae hanc
inscriptionem vidi Capitolino Mu-
seo iam devotam.

Θ ΚΑ

ΚΛ CΩΡΑΤΙ

Α ΤΑ CΩΡΑ

ΤΗ ΤΙΩ ΓΑΤ

ΚΤΤΑΤΩ Μ

ΚΑΡΙΝ Ζ ΕΤ

Γ Μ ΙΑ Η ΙΒ

Θεοῖς Καρχηονίοις • Κλαυδία Σαρατία
τίτῳ Αὐρηλίῳ Σαράτῃ υἱῷ γλυκυτάτῳ
μνήμης χάριν ζήσαντι ἔτη γ μῆνας ια
ἡμέρας ιβ.

D 3

Dis

Dis Inferis. Claudia Soratia Tito Aurelio Sorati filio dulcissimo memoriae gratia. Vixit annos III. menses XI. dies XII. Gentilitium ab A litera incipiens latere quodcumque potest.
H. ἡμέρα. Apud Fabretum p. 255. sic: *NA*.

HGEM. in 458. I. ἡγεμόνι *Praefidi*.

HM. ἡμετέρας. in lapide Ticinensi.

Θ. cum nominibus adiicitur in epigraphiis Latinis, idem valet ac θανόν *mortuus*. in Graecis non vidi.

ΘΥ. & Θ. θυγάτηρ, aut θυγατρός. In Veronensi 73. ΟΥΑΘ. *Ulpia filia*.

ΘΚ. in Veronensi 48. & in aliis pluribus. Θεοῖς Καταχθονίοις, *Diis Inferis, Diis Manibus*. Invenitur quandoque ὀλογραμμάτως, ut in Fabrettiana pag. 741.

ΘΣΚΑ. apud Gualtherium pag. 44. idem valet.

ΘΕ. in Oxoniensibus p. 295. Interpretor Θεοῖς Επικρίοις, *Diis iuvantibus, faventibus, adiutoribus*. habentur explicate in Grut. 68. 6. ubi parum pias infert iis manus Sigle.

Siglerus, mutans in ἐπὶ δινείοις.

ΘC. Θεός. ΘΥ. Θεού.

ΘΚ. in Christianorum epigraphis, Θεοτόκος, *Deipara*.

INA. ἰνδικτίωνος.

ITEA. Itin. p. 54. Harpocraton, & Stephanus. Ιταῖος, *Iteaens* in Aca-
mantide.

ΙΟΥ. Iulius.

ΙΩ. Ιωάννης.

Κ. in Veronensi III. Κατά.

Κ. Itin. p. 118. Καίσαρ.

Κ. apud Fabretum p. 587. κάθαιεν, *obiit*.

ΚΑΤΘ. ibidem. κατάθεσις, *depositio*.

ΚΑΤΑΘ. apud Arringhium l. 3. p. 591. idem.

ΚΑΛΟΚ. in marmore Ticinensi. καλο-
κ' αγαθοί, *honesti & probi*.

Κ. in Veronensi 45. in Ticinensi Κ
καί.

ΚΑΑΜΑΚΕΔΟΝ. in Palaeographia p. 167. recte exponitur καλίστον Μα-
κεδονίας. *optimum Macedoniae Pro-
praetore*.

ΚΑΙΝC. Itin. p. 102. καίνισε *renova-
vit*. D 4 KA-

KΑΔΑ. in Paschali S. Hippolyti latrunculo κατὰ Δανιήλ.

KΑΣΙ. in Oxoniensi pag. 84. Humphridus Prideaux ad illam: *forſan* voculis ΣΤΑ, & ΚΑΣΙ, quae Selde-
nus non explicavit, voces, quae di-
verſas horum Κοσμητῶν provincias
distinguunt, abbreviate ſignantur,
cum quid aliud ea hic denotent, non
omnino poſſim conieſtare. Nomina
ſunt Statii, & Caſſii. Gentilitium
hoc litera una fraudabant Graeci
lapididae: Grut. 798. 4. ΚΑΣΙΟΝ.
Quod Caſſiis auferebant, largie-
bantur Voluſiis, Catulli verſiculo
Annales Voluſi nequidquam recla-
mante. M. ΟΡΟΑΥΤΤΙΟΥ, hoc eſt
Marci Voluſii exſcripti olim e prae-
claro marmore Florentino in ve-
ſtibulo cimeliarchii magni Ducis:
edidit Reineſius pag. 313.

KAT. & ΟΙΚΑΤ. Itin. p. 54. οἱ κα-
τοιχοῦντες.

ε ο ε

K Ν Θ. Sponius in Itinerario p. 24.
qui interpretatur ἐκ νομοθεσίας Α-
δριανού

δριανού, ex *constitutione legis Adriani*.

At Cyriacus in cuius edito libello pag. 12.
eius inſcriptionis initium traditur,
hoc modo exhibet, ΚΑΝΟΝΕΣ-
ΑΔΡΙΑΝΟΥ.

KIBENEIPHNH. ad finem Gruteria-
nae 1052. 6. καὶ δεύτερον, καὶ αὐτῆς,
& iterum in pace: praeeſſerat ſi-
quidem alia vice ἐν εἰρήνῃ. Scali-
ger in Emendatione temporum: Pag. 516
KIB videntur ſignificare καὶ τὰ βε-
βαιῶς. Probare non poſſum. Ani-
madverto poſtremum illum ver-
ſum ita a Grutero collocari, ut
videatur capite diminutus eſſe:
forte ergo ſculptum fuerat ΓΤΝΑΙ-
KIB coniugi benemerenti in pace.

KX. 18. 1. explicari poſſet κατὰ χά-
ριν, at credibile eſt habuiſſe lapi-
dem EX. εὐχῆς χάριν, ex voto.

KB. Itin. p. 105. κελεύσει βουλῆς. *man-*
dato Senatus: ut in quibuſdam
numiſmatis ΓΓ. γενομένης γραμμάτι.
Senatus decreto.

ΚΕΦ. Itin. p. 50. Κεφαλεύς, vel Κεφα-
λήθεν. *Cephalensis*. Pausanias in
Atticis

Atticis Κεφαλήσι δὲ &c.

ΚΗΦ. Itin. p. 46. Κηφισιεύς, *Cephissensis*. Pausanias in Boeoticis: φύλας δὲ Κηφισιάδα &c.

ΚΛ. *Claudius*.

ΚΟ. in Veronenfi 38. Κοῖντος, *Quintus*.

ΚΟΛ. Itin. p. 79. Κολωνεύς vel Κολωνόθεν, *Coloneus*, vel *e Colono*. In argumento Oedipi Colonei: ἦν γὰρ Κολωνόθεν. In Etymologico: Ἀθήνησι δὲ δύο Κολωνοί, Ἰππιος, καὶ Ἀγοραῖος. *Athenis vero duo sunt Coloni, Equestris, & ad Forum.*

ΚΟΜΝ. Marmora in Historia Corcyrenfi. *Commeno*.

ΚΟΟΡ. 458. 1. *Cohortis*.

ΚΟC. Reinesius p. 633. at Grut. 314. 2. ΚΩC. *Consulibus*.

ΚΡΑΤ. κράτιστον, *optimum*.

ΚC. ΚΕ. κύριος, κύριε.

ΚΤ. in Paschali laterculo. Κυριακή, *dies Dominica*. ΚΤ apud Fabretum p. 591. mendose pro καί.

ΚΤΔΑ. Itin. p. 49. Κυδαθηναεύς *Cyda-thenaeus*. Discimus ab Hesychio, popu-

populum hunc urbanum fuisse:

δῆμος τῆς Πανδιονίδος φύλης ἐν ᾧ τει.

ΚΤΘ. Itin. p. 49. Harpocraton: ὁ δημοτὸς λέγεται Κυθήριος. *popularis Cytherius dicitur.*

ΚΤΡ. Grut. p. 388. Κυρεῖνα, ut apud eundem p. 458. extenditur: *e Quirina tribu*. Capacius minus feliciter vocem diduxit Κ. ΤΡΕΙΝΑ. latineque reddidit, & *Yrina*.

ΛΕΓΝΑΤ. Itin. p. 16. *Lucium Egnatium*.

ΛΑΜΠ. in Inscriptione Ticinensi. λαμπροτάτη, *clarissimi*.

ΛΑΜ. Itin. p. 46. Λαμπριεύς, *Lamprensis*. Pausanias in Atticis: ἐν τοῖς Λαμπριέυσι.

ΛΕΩΝΙ. Itin. p. 200. Λεωνίδας.

ΛΕΓ. ΑΠΠΟΛΛΙΑΡ. 458. 1. lege Απολλίναρ. *Legionis Apollinariae*.

ΛΕΡΕΝ. in Oxonienfi p. 277. & in secunda editione p. 82. Λούκιον Ἑρένιον. *L. Herennium*, non *Lerennio* ut ibi vertitur, quam gentem Romanorum Fasti non agnoscunt. In lapide supra Δ lineola visitur, quae compendium indicat.

ΛΕΥΚ.

ΔΕΤΚ. Itin. p. 49. Λευκονιεύς, *Leuconienſis*; a Scriptoribus varie effertur.

ΔΟΤΑΜΑΤΧΕΙΡ. 335. 1. *Ludi matutini Chirurgus*.

L. in Veronenſi num. 40. λυκάδας, *annus*: de hac ſub finem recurret ſermo.

M. & ΜΛ. & ΜΗΝ. μῆνας, *menſes*, ubi in Grut. 1036. 8. ME. intellige M. E. *menſes quinque*.

M. μνᾶς, *minas*. ΜΛ. ΜΛ. in Oxonienſibus pag. 93. *minam unam, minas duas*.

M. in Tabulis Siculis pag. 101. μνημεῖον, *monumentum*.

M. in Oxonienſi p. 295. μυριάς, *decem millia*.

MAGN. in Veronenſi n. 73. Μαγνήτων. Intellige de Magnetibus ad Maandrum, qui cum Smyrnaeis etiam ad Seleuci Callinici Syriae Regis honores conſpirarunt, ut ex praeclariffima Oxonienſi inſcriptione conſtat.

MAP. & MAPA. & MAPAΘ. Itin. pag. 53. & 159. Μαράθωνος. De hoc po-

populo plurima eruditus Meurfius. Quinque literis notatur Itin. 155. in epigraphe indiligenter edita, quam in Oxonienſi theſauro, ubi nunc ſervatur, inſpexi. Τῶν Σωφίβων nomina populis ſuis aucta intra totidem coronas viſuntur, elegantiori vaſe intermedio.

MAPK. Spon. Miſc. p. 334. non *Marci*, ut Sponio viſum, ſed ΔΑΜΦΛΑΒ-
MAPK. *perilluſtris Flavii Marcelli*.

ME. μέγιστον.

MEAI. Itin. p. 52. Μελιτεὺς. *Melitenſis*, Ariſtophanis Scholiaſtes ad *Ranas*: Μελίτη δῆμος τῆς Ἀττικῆς. *Melita Atticae populus*.

MEM. 68. 6. Μέμμιος.

ΗΠΙΟΣ Η^{ΑΝ}Ι. Μηνός Ποσειδώνος ἡμέρα πέμνη ἀπιδόντος. *Menſis Poſideonis die quinta exeuntis*. Edmundus Chiſhull, qui *Antiquitates Aſiaticas* edidit, tot inſuper alias vel ab Oriente reportaverat, vel a Guiljelmo Sherard, & ab Antonio Picininio acceperat, ut ampliorem totum alterum, Partem ſcilicet ſecun-

Virg. cundam, editurus esset; & iam operi manum admoverat, ac XII paginae praelum erant passae, cum invidae *Iniecere manum Parcae*, & inceptum abruperunt. Ut mihi dono darentur impressae chartae, utque monumenta omnia reliqua mihi transcriberentur, Mylord Comes Burlington, & Doctor Richardus Mead, cuius laudes Chishullius ipse in primae Partis praefatione meritissimo celebrat, humanitate summa, & propensissima in me voluntate curavere. Inter typis commissas pag. 9. Ephesina inscriptio est, in qua nuper allata compendia habentur. Postremae siglae ibidem sic explicantur: πέμπτη ἡμέρα, hoc est *die quinta ineuntis*. Nullus dubito, a librarium errore quodam explicationem hanc processisse, neque enim credibile est, viros doctos API interpretatos umquam esse *ἡμέραν*. quae dies quinta mensis esset, cum *quinta exeuntis* vigesima sexta sit. De hac

hac computandi methodo quaedam olim animadvertere memini in libello *Traduttori Italiani*, Graecarum Inscriptionum versionis adnotationes addens, quas in secunda *Marmorum Oxoniensium* editione pag. 541. postmodum recusas video.

MTPI. Itin. p. 49. Μυρινέσιος. in editis libris duplicatur ρ.

MX. μνήμης χάριν *memoriae gratia*.

N. 798. 3. Νικηφόρος.

NE. Oxonienses pag. 264. Seldenus, & Reinesius interpretantur *iunior*: proprie tamen est νεώτερος *iunior*, ut bis ὀλογραμμάτως in Veronenfi 27.

NEΩ. Smith in *Septem* &c. pag. 24. & Sponius. Νεωφύλαξ, *Aedituus*.

NP. Itin. p. 158. νεώτερος *iunior*.

NI. Spon. Misc. p. 347. νικήσας, *qui vicit*.

NΩ. *Nonas*, & aliquando *Novembri* mense.

ΟΑΘ. Itin. p. 51. "Οαθεν, *ab Oa*. Stephanus: ὁ δημότης "Οαθεν λέγεται.

OI. vide ΕΞΟΙ.

ΟΤΑ.

ΟΥΛ. *Ulpus*.ΟΤΑΛ. *Valerius*.Π. & ΠΟ. *Publius*.

ΠΤΑΙΜ. in Museo Veronenfi n. 39.

Misc. p.
363.

Sponius, qui lapidem in Isthmo Corinthiaco viderat, latine sic reddidit: *Pyem*, nec quicquam addidit: Vandalius pariter nude protulit, nec explanavit. Patris praenomen, ac tribum siglae continent. Παβλίου υἱός ἐκ τῆς Αἰμιλίας. *Publii filius Aemilia*. Sic pag. in *Miscellaneis* 348. ΓΤ. est *Caii filius*. In Oxonienfibus p. 394. ΚΤ. redditur *Claudii filio*, ubi pariter *Caii* legas.

Π Π. 68. 5. πατήρ πατριδός.

ΠΑΛ. Smetius p. 24. 13. *Palatina* tribu.ΠΑΛ. Itin. p. 54. Παλληνεύς, *Pallenis*. Stephanus.ΠΑΙ. Itin. p. 161. Παιδοτρίβης, *institutor puerorum, magister palaestrae*. Παιδοτριβούντος habetur in subsequenti.ΠΑΙΑ. Itin. p. 200. Παιανιεύς, *Paeanien-*

nienfis. Suidas de Demosthene: τὸν δῆμον Παιανιεύς. Memorat & Philostratus in Aeschine.

ΠΑΙΟ. Itin. p. 49. Παιονίδης, *Paeoniden-*
sis, in Harpocrate. Aristophanis Scholiastes ad *Lylistratam*. Παιονίδης. τετέστιν ὁ Παίονος υἱός, ἢ ὁ ἐκ τῆς χώρας ἣ Παιονία ὀνομάζεται. hoc est *Paeonis filius, aut e regione quae Paeoniam nominatur*.

ΠΑΡΘ. Παρθικός.

ΠΕΙ. & ΠΕΙΡ. Itin. p. 53. & 159. Πειραιεύς, *Piraeus*. Paulanias, Strabo.ΠΕΡΙΒΑ. Palaeogr. p. 174. περιβλέπτu, *Spectabilis*.

ΠΙ. In eximia plurium agri portio-
num, quae sorte obtigerant, cir-
cumscriptione apud Gruterum, &
Gualtherium, bis haec nota appa-
ret, quae in translatione eodem
modo depingitur, nec explicatur.
Valet ποδῶς, commune mensurae
genus, memoratum & a Graecis
Scriptoribus non semel. Primo lo-
co numerus abrafus est: secundo
viginti pedum distantia praescribi-
tur.

E

tur.

tur. Similis alia in eadem inscriptione nota sigilli loco erat.

ΜΗΚΟΣ ΠΟΔ ἢ ΠΛΑΤ. Ἡ. inter inscriptiones a Donio collectas. pag. 311. *Longitudo pedum VIII. latitudo πλάτος pedum VIII.*

ΠΟΜ. Cyriacus pag. 38. Πομπήιος.

ΠΟΠ. Misc. pag. 319. Ποπιλίου, quod gentilitium δι' ὧν γραμμάτων in eadem est.

ΠΟΡΙ. Itin. p. 50. Πόριος, *Porius*, in tribu Acamantide populus.

ΠΟΣ. Ποσειδεῶνος. Chishullius ubi nuper diximus. *Posideonis*; mensis nomen apud Athenienses.

ΠΡΕ. Compendia nobiliora ab Atheniensibus lapidibus discimus, quos Sponius debemus. Itin. pag. 200.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΡΕ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΝΡ.

Explico: *Theodorus* πρεσβύτερος, *Theodorus* νεώτερος. *senior*, & *iunior*. Πρεσβύτερος explicate. Itin. pag. 158.

ΠΡΕΣΒ. 425. 3. πρεσβευτήν, *Legatum*.

ΠΡΙ. πρίτρι.

ΠΡΟΓΕΓΡ. in lapide Ticinensi. προγεγραμμένον, *supra scripti*.

ΠΡΟ-

ΠΡΟΣΑ. Itin. p. 79. mendose, ut opinor; repono

ΠΡΟΒΑ. quod explicat Stephanus; δ δημότης Προβαλίνθιος. Cum tamen errores, ac literarum transpositiones aliquas liceat in illius inscriptionis exemplo suspicari, ΠΡΟΣ ΑΓΡ post ΚΟΑ forte sequebatur, atque ita legi debet. Δικίνιος Πολυάδινου Κολωνεύς πρὸς Αγοράν ἡγεμών: Επίκτητος Διονυσίου Μελιτεύς. Ηράκλειδης Ποθείης Ερικεεύς. Hoc modo mutatione quam minima patre, & populo singuli ornati sunt. Coloneus ad Forum dici potuit, cum is populus Αγοραίος etiam dictus esset, ut a Colono extra urbem distingueretur.

ΠΤ. apud Reinesium p. 633. παρίσαντες τόπον. *loco empto*. In eadem ΤΕ. Editor: *reformandam esse puto in ΤΡ. & exponendam ΤΡΙΤΩ*. Minime quidem probanda, parcant viri docti manes, reformatio, & nihilo melior expositio. Latinae plures praeferunt D. N. GORD. II.

E 2

ET.

ET. POMPEIANO COS. Idem perscribere in animo habuit Graecae huius interpolator, numerum Latine enunciatis. Huius lapidis testimonium *irrefragabile* Reinesius existimavit: at e *Ligorianis* prodierat; nesciebat autem vir eruditissimus, Ligorium inscriptionibus, quas consignabat, Consules addere, atque appingere saepissime consuevisse; in quo crimine autographa sua diutius a me versata manifesto, & pluries deprehendi. Idem agnoverat quamvis autographis non inspectis in Epistola Consulari Norisius, de Ligoriana alia cum loqueretur: illi *Inscriptioni addidit Consules, quod non semel ab eo peccatum*. In hoc quoque epigrammate Consules redundare opinor; neque enim cum loci empti incideret mentio, quibus Consulibus emptus fuisset adiciebatur. Gordiano iterum Consuli Panvinus quoque Pompeianum collegam dedit: cur ergo ex hoc lapide erro-

rem

rem Panvini *convincere* Reinesius profitebatur? Leges omnes, quae ad xxx numerantur, & monumenta omnia, quae hunc Consulem memorant, *Pompeianum* vocant, & in hac unice, atque in altera a Gudio emanata Inscriptione, *Civicae* nomine augetur; sed alteram quoque illam ab eodem Ligorio Gudius accepit: quae alia etiam de causa laborat; nec eam profecto expendunt literati homines Cuperus, Relandus, Graevius, quum amplexi sunt, laudaruntque. Sex. Veturinus Civica Pompeianus centum ferme annis antea Consul processerat, verum cur nostro, Civicae loco, Aurelii, & Claudii nomina tribuerit Panvinus, ignorare non poterit, qui Dionem, Capitolinum, Spartianum, Lampridium, consuluerit: sed haec obiter, neque enim sunt huius loci.

PA. Oxon. pag. 264. *Rabirius*, aut gentilitium aliud.

POM. Spon. Misc. pag. 374. & apud

E 3

Rei-

Reinesium pag. 357. Ρωμαῖος.
 ΣΕΒ. Σεβαστός. Habetur ΣΕΟΤΑΣ. 60. 6.
 & p. 502. ΣΕΒΒΒ. *Augustorum trium*
more Latino.
 ΣΕΚ. in Cyriaco pag. 38. sed legen-
 dum est ΣΕΞ. *Sextus.*
 ΣΜΥΡ. in Veronenfi 73. Σμυρναίων.
 ΣΟΤΝ. Itin. pag. 54. Stephanus, ὁ
 δημότης Σουνιεύς, *Suniensis.* Strabo
 lib. 9. ἀξιόλογος δῆμος Σούνιον.
 ΣΠΕΙΡ. 458. 1. σπείρας *cohortis.*
 ΣΤ. Cyriacus p. XI. ΣΤΑ. in Oxonien-
 si p. 83. & Itin. p. 200. *Stattius*, aut
gentilitium aliud.
 ΣΤΕΦ. Chishullius in Partis secundae
 initio: στεφανοί *coronae.*
 Ξ In Sponii Misc. p. 347. notatur
 sexies. Interpretor στεφανοθεῖς coro-
 natus. Ex Grutero 331. 6. habe-
 batur Romae in aedibus Maffeo-
 rum, *Coronatus adversus histriones,*
et omnes Scenicos artifices XII. hoc
 est *duodecies.* Sponiana autem sic
 loquitur: ΝΙ ΙΓ Ξ ΙΒ. hoc est νικήσας
 τρισκαιδεκάκις, στεφανοθεῖς δωδεκάκις.
tredecies victor, coronatus duodecies.
 Cor-

Corrupta, utpote ex schedis ve-
 niens, inscriptio illa, aenigmatis
 faciem praefert, ad quod solven-
 dum nemo aggressus est. Gladia-
 torias tesserarum esse opinor. Designa-
 tur primo classis: Μούρμιλλον, Θραῖξ,
 ubi discimus *Murmillones*, & *Thrae-*
ces scribendum esse: *Effedarius* quo-
 que. Gladiatorum nomina sequun-
 tur in unaquaque: Κεράμυλλος, Πέ-
 πλος, Δράκων. Nomen domini dein-
 de proferri deberet, sed cum tres,
 tabellae ΕΑΕΤ notent, ἐλευθέρος signi-
 ficari potest, cum & ingenui quando-
 que in eam feritatem prolaberentur,
 ut ex Fabretti inscriptionibus *Fabr.*
 praecipue constat: quod cum eveni-
 ret, credibile est ita distinctos in
 tesseris fuisse, ne cum servorum tur-
 ba, e qua id genus hominum ut plu-
 rimum prodibat, computarentur.
 Possent tamen etiam intelligi Ελευ-
 σινίς, nam & in Oxoniensi pag.
 83. Ephebi honorantur Herculi de-
 voti ob Eleusiniam victoriam. Pu-
 gnarum numerus addi solet: quam-
 obrem
 E 4

obrem tabellae nostrae sic clauduntur NIEΞE. perperam enim Σ pro E ponitur. NIAΞA. NIBΞB. nempe *victr quinques, coronatus quinques, victr semel, coronatus semel, victr bis, coronatus bis*. Νικήσας, & Στεφανωθείς habentur in Gruteriana δι' ὧν γραμμάτων.

pag. 314.

ΣΠΙ. Σωτήρι.

ΣΤΕΙ. Itin. p. 49. Stephanus, ὁ δημότης Στειριεύς *Stirienfis*.

ΣΤΡΑ. στρατηγός.

ΣΤΡΑΤ. Chishullius Parte secunda p. 4. Στρατονίκης.

Diff. 2.
p. 106.

Τ. ΤΙ. Τίτος, Τιβέριος, ut in Latinis. Numisma in Epochis Syromacedonum impressum est, in quo ΤΙ pro Τίτος, sed credi potest errore quodam.

Τ. τῆς, τῶν, τῶ.

ΤΔ. in Ticinenfi. τὸ τέταρτον. *quartum*.ΤΔΒΚΔΕ. Cyriacus pag. XXI. τῷ δόγματι βουλῆς καὶ δόγματι ἐκκλησίας. *Decreto Senatus, & decreto populi*. In eadem inscriptione: Κατὰ τὸ Φί-

φισ-

φισμα τῆς βουλῆς καὶ τῶ δήμῳ, *Senatus, & populi*. In Palaeographia p. 158. ἐν πε ἐκκλησίᾳ, ὡς καὶ βουλῇ. Grut. 1094. 4. δόγματι τῶ κοινῷ.

TEIM. Cyriacus pag. 40. τιμὰς *honores*.

ΤΠΙΕ. in marmorea Parisiensi tabula, quae inter praestantiores Galliae *Gall. Ant. p. 86.* *Antiquitates* integra exhibetur. ΤΠΙΕ-
παρχης. *triremi*, aut *triremibus Praefectus*. ΤΠΙΕ pro ΤΠΙΗ, quia vocales longae nondum adhibebantur.

ΤΠΙΝΕ. Itin. pag. 52. ὁ δημότης Τρινε-
μεύς, *Trinemenfis*. Stephanus.Τ. υἱός in Veronenfi n. 39. ΓΓ. Spon. Misc. p. 348. Γαίου υἱόν, *Cai filium*.Τ. Palaeographia p. 174. Τπάτε *Consule*.ΤΠΑΤ. in Ticinenfi: ὑπατεία *Consulatu*.
ΤΒΔ. Spon. Misc. p. 334. ὑπὸ βουλῆς
δόγματι. *ex Senatus decreto*.

Φ. Grut. 1094. 5. Φλάουιος. alias ΦΛ.
& ΦΛΑ. & in Miscell. p. 334. ΦΛΑΒ.
In Oxoniensi p. 94. Φ. vertitur F.
sed ibi numeralis est nota. Apud
Fa-

pag. 755. Fabrettum pariter in F convertitur, ac si *Filius* diceret, cum ibi *Flavia* latere videatur.

ΦΑΛΗ. Itin. p. 53. In magno Etymologico: Φαληρεὺς ὁ πολίτης, *civis Phalerensis dicitur.*

ΦΑΡΝΑ. Itin. p. 201. forte Φάρνακος, aut Φαρναβάζης.

ΦΗΓ. Itin. p. 46. *Phegusius*. Atheniensis inscriptio in Erechtheidem refert, cui Φηγοῦς ab auctoribus datur: secundum Stephanum popularis erat Φηγόσιος.

ΦΗΓΑΙ. Itin. p. 51. Φηγαεύς *Phegaeus*. Hefychius.

ΦΙΑΑ. Itin. p. 51. Stephanus Φιλαιδαί, quem populum Aegeidi tribuit, Sponianum marmor Oeneidi.

ΦΛΑΜ. *Flamen*.

ΦΛΙ. Itin. p. 50. Φλυεύς *Phlyeus*. Pausanias in Atticis: Φλυεῦσι δὲ &c. Ptolemaidi Hefychius quoque tribuit.

ΦΥ. & Itin. p. 54. ΦΥΡΝ. Φυρνεύς, quem Scriptores non memorant, sed in marmore Atticas tribus recensente cum

cum populis adnumeratur, & adscribitur Antiochidi.

X. χάριν.

ΧΕΙΑ. 458. 1. Χιλιάρχος Tribuno. In Actis Apostolorum XXI. 31. Τῷ Χιλιάρχῳ τῆς σπείρης Tribuno cohortis.

ΧΟΛΑΡ. Itin. p. 159. Χολαργεύς, popularis *Cholargensis*: Stephanus.

ΧΟΟΡ. 458. 1. Cohortis.

Χ. *Christus*, apud Arringhium p. 591.

ΧΩ. *Christo*. ΦΙΛΟΧΥ. Φιλοχρίστ.

Crucis figura pro siglo accipitur a Montsfauconio in Farnesianis Herodis Attici, & explicatur κατὰ: 141.

eapropter +ΘΟΝΙΩΝ resolvit in Καπεχθονίων, adnotans X in marmore omitti. Imo vero crux illa ipsum tantummodo X repraesentat, & legendum est: Χθονίων θεῶν *Deorum Inferorum*. Sophocles in Oedipo Coloneo: ὦ χθόνια θεαί, & paulo post ζεὺς χθόνιος.

ΨΒ. Cyriacus pag. VII. Ψήφισματι βουλευῆς. *Senatus decreto*. Apud Reinefium p. 458. ΨΗΒ.

ΨΑΦΙ.

ΨΑΦΙ. Itin. p. 53. Ψαφιδεύς *Psfaphiden-*
sis sub tribu Aeantide. Strabo lib.

9. εἴτε Ψαφίς ἢ τῶν Ὀρωπίων. *dein-*
de Psaphis Oropiorum. Doctorum
suspiciones Inscriptio diluit.

ΩΡ. 634. I. & 1036. II. *horas*; ibi
perperam ΦΕ. reponere ΩΕ. *horas V.*

Reperitur aliquando & in Graecis
lapidibus compendiorum genus il-
lud conglutinatis literis fabrefa-
ctum, pluribusque uno ductu re-
praesentatis. In Museo num. 99. **ΡΑ**
Μάρκος Αὐρήλιος. Non una vice

ΜΗΜΕ, *μνήμης*. **ΕΚΩΝ**, *ἐκ τῶν*
Smetius 32. 14. Plures literarum ne-
xus huiusmodi videre est in titulis

pag. 158.

Ancyranis a P. Montfauconio in Pa-
laeographia collectis. Qui haec in
lapidibus attente non observat, ver-
ba, & sensum quandoque exscri-
bens lineola praetermissa invertit.
Sponius in Misc. p. 340. **ΕΠΥΡΟΝ**,
quod nihil est. Marmor habet **ΕΝ**.
hoc est *ἐν πυρρον*, nempe *ἐμπυρον*. thu-
ribulum *ignitum, accendibile*. Rei-
nesius p. 336. incipit **HETMENIA**.

At

At cum recto casu inscriptio omnis,
aliis etiam mendis non vacans, tur-
betur, nullus dubito, habuisse la-
pidem **Η**. hoc est *τῇ εὐμενίᾳ ob*
benevolentiam. Verum siglas & sin-
gularias sphalmatum filias haud mo-
ror, ut in hybrido monumento ap-
parent apud Capacium.

Histor.
Neap. p.
508.

Compendiis conglobatis videtur con-
stare Christianus titulus apud Bo-
lium:

ΚΤ. ΡΑ. ΚΕ. ΦΥ. ΧΗ. ΚΑ. ΑΛΙ
ΚΡΙ. ΤΟΓ. ΜΕ. ΤΑ. CΟΥ.

At compendium hic nullum: erro-
res si emendaveris, habebis, *Κυ-*
ριακή ψυχὴ καλὴ Χριστὸς μετὰ σὺ.

Cyriaca, anima bona, Christus sit
tecum. Arringhius eam repetens

tom. 2.
p. 260.

perperam ΩΕ pro ME. Plures vi-
dit epigraphes Fabrettus, inter
quas Graecam unam, intercisis ver-
bis, & syllabis ita puncto didu-
ctis.

pag. 376.

Verum nullibi umquam visa vel com-
pendia vel signa continet Hera-
cleensis inscriptio, quae paucis ab-
hinc

hinc annis Londini, & Veronae in *Offervazioni Letterarie* tomo tertio, publici iuris est facta. Ante finitorum nomina verba haec, & verbis hae literae, praefiguntur. ΓΕ ΤΡΙΠΟΥΣ. ΠΕ ΚΑΡΥΚΕΙΟΝ. ΑΙ ΠΕΛΑΤΑΙ. ΚΝ ΘΡΙΝΑΞ. ΜΕ ΕΠΙΣΤΤΑΙΟΝ. ab ipsa aenea tabula Londini exscripsi. Videsis, amice Lector, antedicti tomi tertii paginam 298. Quid haec verba ibi posita sibi velint, & quid praepositae literae, divinari nequit, eo quod peculiaris sint, & ἐπιχώρια symbola. Forte unicuique ex quo vico esset praemittebatur, & vicorum ea sunt nomina:

Τρίπους. Φιλώνυμος

Καρυκειον. Απολλόνιος.

ac si Romae scriptum fuisset exempli gratia:

Caput Africae. Valerius.

Equus aeneus. Marcius.

Et forte praemissae syllabae, quarum unaquaeque duabus literis constat, vicorum, regionum, tribuum, cu-

curiarum insignia denotabant. Si-
bae, a Strabone memorata gens, *lib. 15.*
clava denotabantur, quam propterea bobus, & mulis ἐπικεκαῦται in-
urere solebant. Literae autem nota equis saepius inurebatur, ut de
progenie constaret: hinc Καπποφό-
ρους Lucianus memorat, & σαμφο-
ρας Eustathius, hoc est σάν, scilicet *ad Il. K.*
cet sigma, φορῶντες; & hinc ob stigma
Κοππατίαν denominabat Stre-
psiades quadrupedantem, quem *Arist. Neb. Sc.*
merat. Plures tribus, & curias in
ea civitate mirari non deberemus,
quae magna & eximia fuit, siquidem
aequissimo iure & foedere Ro- *Pro Ar-*
manis iuncta. Heracleenses, ac Nea-
politanos *iuris sui libertatem* Civi-
rati Romanae antetulisse, Tullius *Pro Bal-*
docet. Quod si quis eorum, qui
ad Heracleensem Senatum renun-
ciant, patriam per eas literas in-
nui vellet, in iis regionibus, quae
sic incipiant facile reperiret loca.
ΓΕ. *Genusinos* memorat Plinius, quos
Calabriae adscribit Frontinus. ΠΕ. *Pl. l. 3.*
Pe. *c. 11.*

Liv. l. Petellinos inter Bruttios computat
23. Apoll. l. Livius. AI. Αἰαίης portus ab Apol-
4. Aen. l. lonio laudatur; *Aeaeaeque insula*
3. Circes a Virgilio, ubi Servius, *tres*
sunt diphtongi. ME. *Medma*, aut *Me-*
adma in Brutiis fuit. IN Γρα-
 ωοῦ quidem nimis e longinquo ar-
 cesseremus, sed quis oppida omnia
 regionum illarum novit?

Cum ob compendia quae continet In-
 scriptionem Ticinensem pluries in
 testimonium adduxerim ignotam
 adhuc, & immemoratam; cumque
 Horatianum illud probe norim,

l. i. Ep. iuvāt immemorata ferentem
19. *Ingenuis oculisque legi, manibusque*
teneri,

praeclarum monumentum publica
 luce dono. Praeclarum quidem ob
 Consules enunciatis, qui anno Chri-
 sti MCCCCLXXI processere; ob Do-
 mini Nostri titulum Orientali Im-
 peratori adpositum, quamvis in Ita-
 lia Imperio potiretur Anthemius,
 quod tamen Syris loquentibus im-
 putari potest; & ob Macedonica
 men-

mensium nomina, quae in Syria
 quinto Christiano seculo adhuc per-
 durasse discimus. *Patricius* heic ho-
 minis non dignitatis est nomen :
 de Patricio Alparis filio illius ae-
 vi Scriptores multa referunt. In-
 scriptionem urbs Ticinensis servat
 in fronte ecclesiae S. Joannis in
 Burgo, sed tam alte inclusam, ut
 qui includere, legis formulae mi-
 nime obsecundarint, quam recen-
 set Valerius Probus, & apparet
 in aenea lege Grut. p. 509. *ut de*
plano recte legi possit. Olim ubi
 primum conspexi, viribus tunc in-
 tegris, (ret,

Jucundum cum aetas florida ver age- Catull.
 iussi statim, ut *aëreum* mihi porta-
 retur iter; cuius ope (longe quidem Statius.
 illo minus ardui, quo ad Secusi-
 ni Arcus titulum post multos an-
 nos me sublimavi) ad inscriptum
 marmor cum pervenissem, exscri-
 psi diligenter, literarum formam
 exacte servans, ac referens, quam
 ante oculos hic proponendam cen-
 sui.

F

fui.

32 GRAECORUM

fui. Nullum praesenti lucubrationi magis competens inveniri monumentum posset, cum tot compendiis, & contractionibus forte aliud abundet nullum. Qui eius mentionem fecerit, unice Alciatum reperio: is in libro *Disputationum tertio de ordine dignitatum* agens, ex eo collegit, Probianum tamen si Consul esset, solummodo Clarissimum fuisse.

Ἐνθα ἀναπαύονται οἱ καλοκαγαθοὶ Πατρίκιος καὶ Παῦλος, γνήσιοι ἀδελφοί, υἱοὶ Ἀββῶγα, καὶ ὠτατῶν ὀρῶν Ἀπαμέων.

Ἐτι προσετέθη ὁ τῆς μακαρίας μνήμης Πέτρος νήπιος, ἐκγονος τῆ προγεγραμμένη Πατρικίου, υἱὸς Θεοδώρου καὶ Ἐυφημίας. Ετελεύτησεν μὲν ὁ Γορπιαίου ἐκτὴ ἐν ὑπατείᾳ τῆ δεσπό-

pag. 82

ΕΝΘΑ ΑΝΑΠΑΥΟΝΤΑΙ ΟΙΚΑΛΟΚ-ΠΑΤΡΙΚΙΩ
Κ ΠΑΥΛΟΣ ΓΝΗΣΙΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΥΙΟΙ ΑΒΒΩΓΑΚ-----
-----ΩΤΑΤΩΝ ΟΡΩΝ ΑΠΑΜΕΩΝ
ΕΤΙ ΠΡΟΣΕΤΕΘΗ Ο ΤΗΣ ΜΑΚΑΡΙΑΣ ΜΝΗΜΗΣ
ΠΕΤΡΟΣ ΝΗΠΙΟΣ ΕΚΓΩΝΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΓΕΓ
ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ ΥΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ Κ ΕΥΦΗΜΙΑΣ
ΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ ΜΕΝ Ο ΓΟΡΠΙΕΟΥΣ ΕΝ ΥΠΑΤΤ ΔΕΣΠ
ΗΜΕΩΝ ΟΣΤΑ Κ ΠΡΟΒΙΑΝΟΥ ΤΑ ΜΠ

πότῃ ἡμετέρῃ Λέοντος τὸ τέ-
ταρτον καὶ Προβιανῶ τῷ λαμ-
πρωτάτῃ·

*Hic requiescunt honesti & probi Patri-
cius, & Paullus, germani fratres,
filii Abbogae, &ex longinquis
finibus Apamensium.*

*Adiunctus etiam est felicitis memoriae Pe-
trus infans, nepos superscripti Pa-
tricii, filius Theodori, & Euphemiae.
Decessit Gorpiaei mensis die sexta, Do-
mino nostro Leone quartum, & Pro-
biano Clarissimo Consulibus.*

NUMERALES GRAECORUM
IN INSCRIPTIONIBUS

NOTAE.

NUMeri ut plurimum communi more etiam in lapidibus designantur. ET. Θ. Μ. Ι. ΗΜ. ΙΒ. Gr. 685. 12. *Annos IX. menses X. dies XII.*

PAG. 315. ETHIKAIM. in Diario Italico P. Montfauconii transfertur *annos quinquaginta*: at numquam vidimus δέκα numeris praemitti centenario minoribus. Intelligamus ergo *unum & quadraginta*, I Latinorum more accipientes, cum in eadem inscriptione habeatur ἐν τῷ μένσς Οκτοβρίου.

Laterales literae separatim positaе in Veronensi n. 27. in Oxoniensi p. 89. in Terminali 210. I. numerales sunt notae.

✕ & N. Gr. 760. 6. *denaria DCCL.* denarii nota a Latinis accepta, quam nuper memoratum Diarium non

non ad marmoris fidem repraesentat Graecum titulum afferens, quem Florentiae inspexi: Gruterus 749.

4. A adiecto magis deflexit. In hac inscriptione, in Reinesiana ubi PNZ. pag. 386.

& in aliis nota numeralis maior anteit, serie a dextra in laevam procurrente, ut mos est apud nos scripturae: contra in aliis multis praecedit minor, & ultima primitus enunciatur, Orientalium scribendi more; ut in hac apud Smetium 32. 14.

ΕΤΟΥC Z M Φ. Anno DXLVII. In Veronensi n. 48. (eadem est ac Gr. 327. 1.) utraque methodus alternat sic:

K̄ E KAI H̄ K̄ L. *vigesimum sextum, ac septimum & vigesimum annum.* Sic enim marmor, non ut habet Gruterus. Deinde KAI H̄ K̄ L. & inferius EICTO Θ̄ K̄ L. *viceesimum octavum, ac nonum & viceesimum annum.*

Lineolae, quae superstant, in lapidibus modo adsunt, modo absunt; modo significationem mutant, &

F 3 in

in milliariam transferunt, modo non mutant, & nihil augment. Aliquando literae ipsae sine adiectione ulla numeros milliarios valent; puto, quia signum quoddam supra, vel subter (ut scribentes facimus) vel ad latus, lapicida praetermisit. Multo saepius praetermiserunt exscriptores, vel typographi: hinc

✕ ZΦ. in Oxoniensi pag. 94. *denaria septem mille & quingenta.*

✕ A. in Oxoniensi p. 272. editionis prioris: *denarios mille.* Praeclarissimus amicus heu praecoci nimis facto raptus, Ioseph Bimardius, A & B. *mille, & duo millia* vertit in Cl. Muratorii collectione pag. 809. & *quingentos*, ac *trecentos*. E & Γ p. 679.

✕ BΦ. in Palaeographia p. 162. *Denariorum duo millia & quingentos.* Tres easdem notas inscriptiones servant quam plures ex ineditis Asiaticis a Cl. Chishull collectis, quas manuscriptas fervo. Oxoniensis in edi-

editione secunda num. 167. explicare profert, *δηνάρια δὲς χίλια πεντακόσια.*

Tribus iisdem notis desinere debebat etiam Gruteriana 749. 4. sed cum in marmore Florentiae a me inspecto lateralis lineola ad B literae dextram appicta fuerit, qui exscripsit, A separatim formavit, & numerum inexplicabilem reddidit. De notis aliis agens monuit Herodianus Grammaticus, *cum augendus est numerus*, quasdam notulas *ad dextrum apponi latus, cum minuendus, ad sinistrum.* Tribus illis claudi pariter debuit Sponiana Misc. p. 331. in qua literae B importune A praeponitur.

Mendis multoties involvuntur omnia. Abnormes sunt notae Gruterianae 169. 3. Aberrant prorsus numerales Itin. p. 10. emendantur in Palaeographia. In Oxoniensi pag. 93. Synnadicarum columnarum numerum insueta figura typographus praesentat; verum ea in marmo-

F 4

re

re conspicua non est, sed evanuisse inspectans apprehendi. Idem prorsus dico de obscurioribus notis, quae Oxoniensi tertiae tribuuntur in editis, & de quibus doctus Seldenus, *quid sibi velint omnino nescimus nos*; nam cum eo loco detritum sit marmor, & corrosus, qua figura vere fuerint, divinari nequit.

ΑΖΠΩ. habetur in monumento a Cl. Vignolio cum aliis multis exhibitum post Dissertationem de Columna Antonini. Ut ea figla extrices, nequidquam laborabis. Numeros latere crederes: sed lapidem Romae vidi, in quo ita sculptum est: *Θρέλατι ΑΖΙΩ. Digno Nutricio.*

314. I. Ολυμπιάδι CM malis avibus ab interprete Gruteriano appicta fuit *Olympias CXL*, cum litera C, quae post antiquiorem aetatem in Σ locum successit, numerum ducenarium designet. Etiam pro senario usurpatam docet Scaliger ad Eusebium, ac si episeimi maiusculam

re-

repraesentaret. Verumtamen fallitur: Hippolytea Cathedra pro sexto non C sed S iterato adhibet, & inscriptio, cui Scaliger innititur, in Museo nostro spectatur, nec C praefert, sed E, quae figura in Siculo Terminorum eadem significatione adhibetur. Patres Bollandistae ad Maii XX monumentum afferunt cum consueto episeimo S. at in marmore, quod Ravennae olim vidi in Camaldulensium bibliotheca, hac facie comparet S. Verba in eo hac interiectione distinctentur S. quae interpunctionis sunt notae, non doloris, nec pro *transfixis cordibus* habendae, ut celebri viro visum.

In Epochis Syromacedonum notari a Laodicensibus dicitur annus CLXII *Diff. 3.* his literis BZP. additurque: *litera c. 2.* media numeralis Z pro Ξ in nummis saepe substitutam recte observat V. Cl. Spanhemius, alique eruditi nummorum interpretes. Liceat nihilominus dicere, neque in nummis,

ne-

les, eodem nomine nuncupati. Asclepiades, qui & Hermodorus, vicerat in Panathenaeis quinquennialibus, & in quinquennialibus Asiae Communibus. Maiori apparatu Quinquennales celebrabantur, propterea peculiariter connotantur. Explico igitur utroque loco:

Ε. Πενταετηρία, *Quinquennialia*.

ΤΡΙΣΔ. Spon. Misc. p. 356. Τρισημί-δεκα *tredecim*.

ΤΟΝΧ. pag. 319. ἡ βουλὴ *Consilium mille hominum*.

ΕΚΔΕΚΑΝΔΡΟΝ. Πεντεκαίδεκανδρον *Quindecimvirum*. Grut. 425. 2. & 495.

2. eadem enim inscriptio est, sed bifariam divisa, quod non animadvertit Cl. Montfauconius, qui integram ex schedis attulit. Ipse quidem explicat ἑρεκαίδεκανδρον, quae vox est nihili, & quinarum numeri significationem non continet; post ἑρέα verbum aliud habebatur, ut puncta indicant apud Gruterum.

ΤΟΙΗΤΗΤΑΤΟΣ ΤΟΓ. 315. 9. Tribunitia potestate *decima octava*, Consul

ful ter: non tertium, modo velimus exacte loqui: neque enim tertia vice tunc Consulatum gerebat Adrianus, immo a multis annis non gesserat.

ΤΟΥΠΛΑΤΟΝΤΟΓ. Oxon. pag. 293.

Tribunitiae potestatis *anno decimo*,

Consulem ter. De Adriano item agitur, qui post Consulatum tertium, *sequentibus XIX. annis perpetuo se Consulem III inscripsit*, ut

Fabrettus monuit, Seldeni erro-

rem arguens, qui Tribunitiam po-

testatem tertiam reponendam pu-

tabat, ut Consulatus tertio con-

grueret.

TOΘ. ΤΟΙΕ. ΤΟΗ. Tribunitia potestate *nona*, Imperatori *quintumdecimum*, Consuli *octavum*. Apud Sponium Misc. p. 353. Deinde:

ΣΕΒΑΣΤΩ ΤΩΘ... ΤΩΒ. Cos. Domitiano *Augusto IX. Q. Petilio Ruso iterum*. Et de Antonino Pio ΤΟΚΑ... ΤΩΒ... ΤΩΔ. *vigesima prima*, Imperator *iterum*, Consul *quartum*.

TOB. Cos. Domitiano *Augusto IX. Q. Petilio Ruso iterum*. Et de Antonino Pio ΤΟΚΑ... ΤΩΒ... ΤΩΔ. *vigesima prima*, Imperator *iterum*, Consul *quartum*.

TOB

ΤΟΥ ΠΡΟΤΟΝΑΡΧΟΝΤΑ. 448. 1. *Bis*
Archontem primum.

ΓΝΕΩΚΟΡΟΣ. Oxon. p. 277. *ter* Neo-
cora Smyrnaeorum civitas.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΒΙ. Spon. Misc. p. 329.
Praetoris duodecima vice.

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΤΟΥ. *Primo Ar-*
chonte iterum; apud eundem pag.

341. Paulo ante ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ Β. Ci-
uitatis defensore iterum pag. 364.

Γ. Δ. *ter*, *quater*, in eadem. In O-
xonienſi pag. 70. Β. & Γ. non duo,
& tria connotant, sed *bis*, *ter*,

ΤΟΝ Β ΚΛΑΡΟΝ. 210. 1. *sortem secun-*
dam. ΤΟΤΑ. *quartae*.

ΙΕ Δ Ε Γ. 458. 1. *decimae quintae* Legio-
nis.

Α. τριαντης. *trigesimae*. 495. 2.

Graeca monumenta post Romanos re-
rum dominos factos incisa, men-
ſium dies per Idus & Kalendas re-
citant; uti autem hoc ſiglo ſolent:
Π. quod in *Notarum interpretatio-*

pag. 104.

Fabr. p.

587.

ne ad Gruteri calcem explicatur
πρός. Hinc Fabrettus: *compendium*
illud loco adverbii προς *ſignificando*
tem-

tempori adhibitum. Neutiquam ta-
men προς sed πρό sub ea nota per-
petuo venit; & ab hoc errore in-
finiti fluxerunt; cum enim *ad* lo-
co *ante* intellectum ſit; Latini li-
bri innumeris locis *ad* perſcribunt,
ubi *ante diem* legi debet, quod ſuo
loco animadvertemus. Cum ergo
Latinis III Kalendas ſit *tertio ante*
Kalendas, Graeci praepoſitionem
ſemper enunciant. Gruteriana p.
428. ΙΑ ΠΡΟ ΚΑΛ ΑΠΡ. hoc eſt
ἐνδεκάτῃ πρό καλανδῶν Ἀπριλίων. *die*
XI ante Kalendas Apriles. Dionyſius
Halicarn. lib. 1. utitur adverbio
πρότερον: ἐπτακαίδεκα πρότερον ἡμέ-
ραις τῆς θέρμης τροπῆς. *diebus ſeptem-*
decim ante Solſtitium aeſtivum. A-
pud Gruterum 315. 9. ΠΡΟ Γ ΝΩ-
ΝΩΝ ΜΑΙΩΝ redditur. *Pridie III*
nonas Maias, cum reddi deberet
ante diem III nonas, hoc eſt *die*
tertio ante nonas. In 314. 2. *pri-*
die nonarum probe vertitur, quia
Graece eſt ΠΙ Α ΝΩΝΩΝ. ac ſi di-
ceret, *ante primam nonarum*; ut
in

in testamento S. Gregorii Nazianzeni apud Briffonium προ' μιᾶς καὶ λανδὸν expresse. Verum haud probe quod sequitur *secundum Alexandrinos Pachonia*: ΠΑΧΩΝΙΑ scilicet est *Pachon*, Aegyptii mensis, dies *undecima*.

ΤΗΡΙΑΝΩΝΩΝ. *Pridie nonarum*: ac si dicerent *ante nonarum primam*. 314. 2. At 315. 9. ΠΡΟΓ non est *pridie III nonas*, ut ibi redditur, sed *tertio nonas*; hoc est *ante diem nonarum tertium*.

Π. Ι. Κ. C E Π. *ante diem decimo calendas Septembres*. Fabret. p. 587.

ΠΡΟΖΚΑΛΟCΤ. *ante diem septimo calendas Octobres*. ΠΡΟΔΕΙΔCΕΠΤ. ita scribendum. IV idus Septembris: apud Arringhium l. 3. p. 591.

ΠΡΕΚΑΛ. Spon. Misc. pag. 354. *ante diem quinto calendas*. Habemus apud Thomam Smith in septem Asiae Ecclesiarum Notitia pag. 58.

ΠΡΟΤΡΙΩΝΝΩΝΩΝ ΜΑΙΩΝ explicare.

Π. Δ. Ν. Ω. *ante diem IV nonas*. Π. Ι. Α. Κ. Α. an-

ante diem XI. calendas: in S. Hippiolyti Cathedra. In eadem

SS. quae παρακέντησις ibidem vocantur. Stant pro 55 duplicato τῷ ἐπισήμῳ ad denotandum bissextum: vox enim inde orta, quod anno intercalari *sexto calendas Martii* dicamus bis. Pro senario numero occurrit aliquando S, & E, & 5, & IS pro XVI. & SEI pro *sexto idus*.

Nono seculo Basilii Macedo numeros per antiquas notas παλαιαῖς σημείοις designari vetuit, ne fraudi essent idiotis imperitisque hominibus, omnesque literis perscribi iussit infimo etiam vulgo agnitis, & perspectis: Cedrenus tradidit.

Nihil hactenus diximus de antiquiori numeros conscribendi ratione apud Graecos, quam ab Inscriptionibus didicimus. Atticorum ea propria fuit. Terentius Scaurus, quem *Grammaticum Adriani temporibus nobilissimum* appellat Gellius: *Attici, qui principes literas vocum a quibus earum nomina incipiunt*, pro nume-

G ris

ris notant. Et alio loco: quoties unum notant, I literam ponunt, quoniam apud illos ια ια dicitur. Ita scribi antiquitus consuevisse, ab Homero discimus Odyss. Ε. τὴν μὲν ἰαν Νύμφῃσι: unam quidem partem Nymphis: propterea Herodianus: unitatis numerum significat unum iota: prosequitur, quinque alias literas, quibus in hanc rem utebantur, sic explicans.

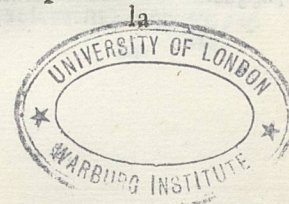
Π πέντε. Δ δέκα. Η ἑκατόν (aspiratio est, quae ante literam tamquam litera signabatur: in lapide Sigeo ΗΕΡΜΟΚΡΑΤΟΣ.) Χ χίλια mille, Μ. μύρια decem mille. Ut quinquaginta, vel quingenta dicerent, Δ vel Η in ventre Π literae collocabant. Hoc modo Oxoniensium epocharum numeri omnes notati sunt: eodem quos continet inscriptio in postrema editione Oxoniensis Appendix decima tertia, quam docti enarratores non attigerunt. In illa ΔΡΑΧΜΑΣ ΜΧΧΗΗΗ. duodecim mille, & trecentas. Deinde Μ. XXXX. ob quam

quam interpunctionem, si authentica est, cogitabam, num μεγάλας legi deberet, ac si in ea civitate magnae, & parvae drachmae distinguerentur, sicuti talentum maius habebatur, & minus. At veru quinto scribitur etiam

MIXHHH. ita ut anceps fuerim, num drachmae Milesiae ibi memorentur, ut in Corcyrensi amplissima minae ^{Diar.} ^{Ital. P.} Corinthiae. Intelligere etiam possumus drachmarum myriadem unam ^{412.} cum mille trecentis.

At numerales nullibi umquam visas servat notas Musei nostri inscriptio num. 28. Atticae videntur, & profecto in Atticas vergunt, sed inter illas videsis, amice Lector, ignotas figuras, & collocationem, dispositionemque animadverte, qua omnino inexplicabiles reddantur. Milliarii numeri non apparet nota, qua de causa opinatus primosum, cuspidatam illam eius vicem supplere: sed qui admitti hoc possit, cum bis habeatur post H? Il-

G 2

la etiam, quam decadem indicare putes, quid sit ambigimus, cum eam bis intuemur post Π. Cur etiam Π ante unitates quinque? Ego quidem quid haec ἐπιχώρα aenigmata sibi velint, ignorare aperte fateor.

In 28. ↑ΠΡΡ: ΠΙΙΙΙ: ΡΡΡΡΠ:
ΠΡΡΡ: ↑↑ΠΙ: ΗΡ: ↑ΡΡ: ↑↑↑Π:
ΜΗ↑ΡΡΠΙΙ: ΗΗΗΗ↑ΠΡΡΠΙΙ.

Claudemus de singularia sermonem instituentes, quae doctorum mentes aliquando torfit, pluribusque concertationibus locum dedit; nempe de L litera, quae praesertim in Graece loquentibus Aegyptiis nummis, & item apparet in porphyretico marmore Musei nostri. Cum hoc in rem suam adduceret magnus Scaliger *Emendans Tempora*, ineptire affirmavit, qui λυδ-βαπτα interpretantur, neutiquam enim annorum, sed in ea stela numquam satis laudata Lustrorum mentionem fieri. Exinde in *Corrigendis Gruterianis*, sic & in nummis L est

pag. 482.

pag. 308.

L est Lustrum indictionum non λυδ-βαπτα, ut hactenus inepte creditum. Hanc notam nimis inepte ab antiquariis explicari, vir alter maximus non dubitavit promere Caesaubonus, qui tamen, mira quidem cogitatione, non literam esse, ad Suet. sed circumductionem quamdam autumavit. Reinesius vero Scaligeri vestigiis prorsus institit: *mi-epist. 48. hi Scaligeri sententia verissima visa.* Fuere qui nec lycabanta, nec lustrum intelligerent, negantes L literam esse apud Graecos. Verumtamen λυδ-βαπτα designari, e lapide ipso nostro manifeste evincitur, quem Scaliger non satis expendit. Quid enim agi in eo de Agone Capitolino comminiscitur, qui Romae in Capitolio, atque in Capitolini Iovis honorem celebrabatur? qui a Graecis non Lustrum dictus, sed Καπετώλια ἐν Ρώμῃ, ut a Cyriaco discimus, & e Sponii *Cyr. p. marmore*, & in quo ingeniosarum ^{30.} *Itin. T.* artium, Poetices praesertim, cer- ^{III. pag.}

G 3

ta- 222.

Grut. p.
332.

tamen instituebatur, adeo ut qui vicerat dicatur in Panviniana Inscriptione, *coronatus inter Poetas Latinos*? cum Graeca haec epigraphe nihil nisi Graeciam sonet, & Gymnasium, & Aliptas, & Mercurio, atque Herculi dicatos gymnicos ludos. Nec animadvertit Scaliger, Batonem nostrum primitus Gymnasiarchi munere functum dici ΕΘΕΤΗ ΔΥΟ. deinde id muneris rursus suscepisse ΕΙΣ ΤΟΚΛ ΚΑΙ ΚΛ ΚΑΙ ΗΚΛ. postremo exorari, ut etiam denuo capeflat ΕΙΣ ΤΟΟΚΛ. quibus satis patet, ut officium primo suscepit in annos duos, ita exinde in annos tres, scilicet XXVI. & XXVII & XXVIII: tandem in annum Gymnasiarchii XXIX. Non erat ergo cur hic P. Peravius ambigeret, num annus ipse, an aliud quidpiam quod annum esset, designaretur. Levat nos hac disputatione omni Vandalus, si editioni ab eo procuratae fidimus, nam pro L scribit Λ. Idem singulos annorum numeros in ver-

Doctr.
tempor.
l. xi. c.
20.

pag. 590.

sio-

sione extenuat, uno minuens. Luculente ut solet hoc argumentum, praesertim adversus Scaligerum, pertractavit Card. Norisius in Epochis, qui etiam Harduini commentum explodit, pro L inversa etiam Γ literam aliquando accipientis. Et ipse tamen paulisper declinavit Norisius nostras, secumque Fabrettum traxit, illud etiam animadvertens, quod inferior li-
nea protrahatur quandoque, & a communi typo aliquanto deflectat. Verum ubi ea parumper inflectitur, ad parandum subsequentibus numeralibus locum id factum est. Petenti autem, si λυαβαντα designare voluissent, cur non initiali litera Λ usi fuissent, repono credi posse, antiqua usos esse ad ambiguitatem evitandam: ubi enim AB exempli gratia sculptum videremus, ambigi posset num litera Λ haberetur an numeralis nota, & num annus indicaretur secundus, an trigessimus secundus: quae dubitatio

Diff. 4.
c. 1.

Fabr.
428.

G 4

ar-

archaismi beneficio tollitur. Latini-
num L Graecorum quoque anti-
quitus fuisse, indicio est vetustis-
sima Atheniensis tabula inter *Gal-*
liae *Antiquitates* exhibita, in qua
Λ valet Γ, & lamda non ita qui-
dem ut a Sponio repraesentatur,
sed ita semper V effingitur, ad la-
tinum typum valde accedens. Be-
ne habet, me de hoc in praemis-
sa inscriptioni Epistola monuisse,
nam Parisiensis typographus lite-
rarum formas, ut in autographo
dederam non expressit. Mirum non
est, in hoc elemento cum priscis
Graecis Latinos consensisse, nam
formae literis latinis, quae veter-
rimis Graecorum, ex Tacito; &
veteres Graecas fuisse easdem pene,
quae nunc sunt Latinae, aetate sua
docebat Plinius. Vocem autem λυ-
κάβας ad annum significandum re-
motiori aevo adhibitam Homerus
ostendit Odyss. ξ.

Ann.xi.

l.7.c.58.

Τοῦ δ' αὐτῆ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐν-
θάδ' Ὀδυσσεύς

At

At novam mihi de hoc siglo concer-
tationem olim exoriri memini cum
amicissimo, & supra quam dici
possit erudito viro, Salvinio meo,
cuius non sine benevolentiae sensu
etiamnum mihi recordatio subit.
Cum igitur de hac litera inter nos
aliquando incidisset sermo, initia-
lem nominis *Ἔτος* in multis num-
mis, & in lapidibus eo modo ad-
umbratam contendebat; inchoa-
tam scilicet, & forte ob angustiam
spatii minime absolutam; neque
enim λυκάβας vocem esse nisi a Poe-
tis, & in re Poetica usurpatam:
quae illi sententia magis insedit,
cum suggesti, articulum neutrum
in marmore nostro huic notae prae-
poni, ΕΙΣ ΤΟ L. patere enim hinc
aiebat, non masculinum λυκάβαν-
τα, sed neutrum ἔτος subsequi: cum
autem coniecturam hanc suam Ve-
ronensis olim alter, Norisius sci-
licer, amplecti pariter abnuisset,
peculiarem quamdam de Veronen-
sibus querimoniam iucundissime in-
sti-

stituebat. At imperfectam literam ultro concedi posset, ubi sic uno & altero in monumento prodiret; secus autem, cum in tot affabre elaboratis nummis ea facie occurrat. Neque in Aegypto solum ea sigla monetarii utebantur: visitur enim in Sebastenorum, Tyriorum, Damascenorum, aliarumque Syriae urbium nummis: est apud me Sidonis cum OLZIP. Litera prior θιας, secunda λυκαβαντος significat: anno CXVII. Generis difficultatem ita dissolvo, ut discere nos dicam a memorato marmore, nomen λυκαβας neutro etiam assignatum antiquitus fuisse. Quin exemplum alterum in Fabrettiano epitaphio conabar reperire.

pag. 425. Ἐπὶ τὰ μόνους ΑΥΚΑΒΑΝΤΑΣ δύο καὶ μῆνας ἔζησα.

Vertit Nicasius:

Septem tantum annos gemino cum mense peregi.

At sigma perperam intrusum suspicari possumus, & legendum esse λυκαβαντος.

καβαντα, vertendumque, *Annos duos vixi tantum, & menses septem*. Metri ratio hoc docere videtur; λυκαβαντα autem plurali numero neutrum genus involvit. Duriuscula quidem ea verborum transpositio videri possit, sed ad annorum, & mensium numeros carmine enunciandos adhibitae multo duriores sunt. Hanc observationem cum praelaudato viro attulissem, respondit fieri posse, ut sibilantem literam Graeci quoque absorberent aliquando, ut fecisse Latinos, multoties, & ab Ennio praesertim discimus: *Ap. Cic. Tusc. l. 1.*
Egregie cordatus homo Catus Aelium
Sextus,

& voluto vium per ora virum; quin Homeri locum statim protulit, in quo ut quantitati consuleret, ὅπερ pro ὅσπερ dixit;

Κάτθανε καὶ Πάτροκλος ὅπερ σέο πολλὸν αἰμείνων.

perdocte quidem; verum subsequitur in Epitaphio nostro,

Ὡν τρεῖς ἐξέτελεν Διονύσιον ὄργια βάζων,
Tres

*Tres quorum impendi resonans sa-
cra Orgia Bacchi,*
resonans scilicet tintinnabulo, quod
summo marmori insculptum visi-
tur. Iam relativum ὧν multo ver-
rissimilius est, ex proximiori no-
mine μῆνας pendere; quapropter
neceffe est, ut binarium numerum
mensures excefferint. Quod diceba-
tur, λυκάβας vocabulum Poeticum
esse, & carminibus deputatum, a-
nimadversione illa mea discutio,
quae mihi plura patefecit; nimi-
rum Poeticam dialectum prius vix
aliud fuisse quam veterrimam lo-
cutionem communem. Hinc Ma-
crobius hoc ipsum vocabulum non
a Poetis usurpatum dixit, sed a
vetustissimis Graecorum quibusvis:
*annum vetustissimi Graecorum λυ-
κάβαντα appellant.* Verumtamen
quae fabulantes, ac iucunde dif-
fertantes afferebamus, nolim urge-
antur nimis, & tamquam serio, ac
pertinaciter asserta accipiantur o-
mnia. Vox λυκάβας masculino ge-
ne-

Sat. I.
l. c. 17.

nere ut solet habetur in eleganti
hoc Gruteriano epigrammate, quod 1036. 9.
in Latinum convertere intempesti-
vum non puto.

ΕΒΔΟΜΟΝΕΙΣ ΔΕΚΑΤΟΝΤΕ
ΒΙΟΥ ΑΤΚΑΒΑΝΤΑ ΠΕΡΩΝΤ
ΑΜΟΙΡΑΜΕ ΠΡΟΣΘΑΛΑΜΟ
ΥΣΗΡ ΠΑΣΕ ΠΕΡΣΕΦΟΝΑΣ Δ
ΑΜΠΑΔΑ ΓΑΡ ΖΩΑΣ ΜΕ ΔΡΑΜΕΙΝ ΜΟΝΟΝ ΉΘΕΛΕ ΔΑΙΜΩΝ
ΜΕΙΝΜΟΝΟΝ ΗΘΕΛΕ ΔΑΙΜ
ΩΝΤΟΝ ΔΕ ΜΑΚΡΟΝ ΓΗΡ
ΩΣΟΥ ΚΕΤΙΘΕΙ ΔΟΛΙΧΟΝ
ΑΡΤΙΑ ΕΦΗΒΕΙΑ ΣΘΑΛΛΩ
Ν ΔΙΟΝΤΣΙΟΣ ΑΚΜΑΙΣ ΚΑΙ
ΣΕΛΙΣΙΝ ΜΟΤΣΩΝΗ ΑΤΘ
ΝΕΙΣ ΑΙΔΑΝΑ ΑΛΛΑ ΠΑΤΕΡ Μ
ΑΤΕΡ ΤΕ ΠΡΟΔΕΙΠΕΤΕ ΠΙΚ
ΡΟΝ ΟΔΤΡ ΜΟΝΤΕΡ ΜΑΓΑ
ΡΕΙΣ ΜΕ ΒΙΟΥ ΜΟΙΡΕ ΠΕΚ
ΡΑ ΝΕΤΟ ΔΕ

Εβδομον εἰς δέκατόν τε βίῃ λυκάβαντα περῶντα
Μοῖρά με πρὸς θαλάμῳ ἤρπασε Περσεφόναν
Λαμπάδα γὰρ ζῶας με δραμεῖν μόνον ἤθελε δαίμων,
Τὸν δὲ μακρόν, γήρας ἔκ ἐτίθει δολιχόν.
Ἄρτι δ' ἐφηβείας θάλασσαν Διονύσιος ἀγκυαῖς,
Καὶ σελίσιν μυσῶν ἤλυθον εἰς αἶδαν.
Ἀλλὰ πᾶτερ μᾶτέρ τε προλείπετε πικρὸν ὄδυρμόν,
Τέρμα γὰρ εἰς με βίῃ μοῖρ' ἐπέκρανε τόδε.

Dum

*Dum vitae excurrit decimus mihi septimus annus,
 Me Parca abripuit Persephona in thalamos.
 Lampada enim tantum vitae mihi tradere Daemon,
 Non senii longum currere iter voluit.
 Nuper ephebeis florens Dionysius annis,
 Musarum & chartis, Ditis ad ima feror.
 Ast fletum materque paterque relinquitte amarum,
 Nam finem vivendi hunc mihi sors statuit.*

Cum quidquid compendiorum in Inscriptionibus Graecis continetur, complecti constituerim, non deerunt qui admirentur, multo plura in hoc laterculo a me digesta non esse; in amplissimis enim monumentorum id genus congectionibus quaedam invenire erit neutiquam in eo recensita. Verumtamen insuetas verborum obtruncationes, ac singularias nihil dicentes inter suppositionis argumenta, interque titulos cur reiici inscriptiones debeant, numerare aliquando pergam. ΣΣ. ΣC. HK. Δ. E. M. B. K. M. & consimiles alienis locis, & ubi congrue significare non possint depictas, praestat explodere. Ut insigne ali-

aliquod exemplum afferam, decurtatas continet dictiones multas Gruteriana 428. 11. In ea videas ΓΡΑΦ. ΠΑΡΗΣ. ΝΕΑΠΟΛ. ΑΡΧ. ΑΝΑΕΤΓΡΑΦ. ΚΗΔ. ΗΜΕΜΙΣΘ. ΔΙΒ. ΠΑΡΑΜΥΘ. ex quibus aliquid discere sibi visi sunt eruditi Inscriptionum illustratores in Corrigendis. Verumtamen haec ipsa mutilationum frequentia in Graecorum lapidum pertractatione versatis non levem suspicionem iam ingerunt, neque enim nisi aevo sequiori obtruncationibus huiusmodi Graeci assuevere. Deinde quid est Νεαπολίτης gentilitii nominis loco? quid sibi vult ἐν προκλητῷ? ad publicum Decretum Graece conscriptum quid facit sepulchralis, privata, & Latina clausula? Aliud quidem (iisdem exhibentibus) consimile Senatusconsultum Neapolitanum Graece exhibetur, quod confirmavit Gudius, illustravit Reinesius 5. in *Variis Lectionibus*, laudaverunt (praeclara nomina) Scaliger, & Casaubonus. Attamen animadvertas oro iisdem formulis ab eodem fonte, nempe

112 GRAECORUM

pe e Pontani domo, manasse. Inspi-
 355. 1. ce apud eundem Gruterum duo Nea-
 444. 2. politanae Civitatis genuina Decreta
 neutiquam Graece sed Latine ac di-
 serte concepta; ex quibus constat,
 qua lingua in ea Civitate acta per-
 scriberentur: neque enim de Palae-
 poli, aut de remotissimis tempori-
 bus agitur, quibus *idem populus dua-*
 lib. 8. *bus urbibus habitabat*, ut Livius tra-
 dit. Quod si Graece perscripta fuisset,
 certe neque Attica neque com-
 muni dialecto, sed Aeolica loqueren-
 tur, aut Dorica. Inscriptionis initium
 si respicis, non Concilii psephisma
 sed epistolam putabis afferri: *Ostavius*
Ostatio. Centuriae nota importune,
 & extra locum ter intrusa: praenomina
 omnino ablegata: Grammatica parum
 consultata: Graeci *Archontes* deliberant,
 & Latini *Decuriones* locum dant. Haec
 autem obiter, ne quae ad contextum
 spectant, & longiorem sermonem
 requirunt, attingam.

Prolixa habetur inscriptio apud P.
 Ban-

113 SIGLAE A R G

Bandurium in *Imperii Orientalis* tomo
 primo perpetuis compendiis involuta,
 quam more fere Hebraico, vocalibus ut
 plurimum sublatis, nuperus aliquis nu-
 gator conflavit. Conglobatis singulariis
 votiva Inscriptio definit apud Reine-
 pag. 97. fium, quas nec interpretatus est, nec
 apte interpretari poterat, nec in vetu-
 sto marmore umquam inscriptas puto.
 Apud eundem TEIA. compendium pag. 199.
 ne credas, nam marmor a me Flo-
 rentiae inspectum habet. ΚΑΛΑΙΚΡΑ
 TEIA. In eodem K separatim est nul-
 lum; nec interstitiis distinentur ver-
 ba, nec punctis, sed Graecorum la-
 pidum servatur usus. Errata quoque,
 & exscribentium παραρμήματα siglas in-
 terdum immutant, vel creant. Men-
 dis huiusmodi non omnino vacant I-
 tinerariae Sponianae. Gruteriana 973.
 2. incipit Θ H. Interpretantur aliqui
 Θεοῖς Ἡρώδην *Semideis*: at formulae no-
 vitas evanescit, si eandem inscriptionem
 apud Boissardum inspicias, a tom. VI.
 quo sic profertur. Θ. K. θεοῖς παραρμή-
 40: νοῖς

H

Con-

Consultus aliquando per literas fui,
quid sibi vellent, apud Gruterum in
672.13. Romanae Inscriptionis exitu post NH-
NAC singulariae B. MT. A. Primo in-
tuitu legendum putavi MHNAC. B.
HM. A. *mensēs duos, diem unum*. Sed
cum animadvertissem, epitaphium me-
tro alligatum esse, statim comperi,
nulla in marmore fuisse sigla, & pro
B. MT. A. scribendum fuisse ΒΙΩCΑC.
aut ΒΙΩCΑ, ut alia quaedam clau-
duntur sepulcralia carmina. Intelle-
xi pariter, ubi est TH, supplendum,
ac praemittendum E; recteque Scali-
gerum reposuisse ΓΑΤΚΕΡΑC ME TE
ΚΟΥCΗC, minime vero ΤΕCΣΑΡCΙΝ.

Νῦν Βασίλειος ἐγὼ βρέφος ἄλινον ὦδε Μακρίνος,
Πάτρος Μακρίνου, Γλυκερᾶς μητρός με τεκούσης,
Ὀκτὼ ἔτη πησας, πρὸς τούτοις μῆνα βιώσας.

*Nunc Basilus ego, miser infans, bicce Macrinus,
Macrino patre progenitus, Glyceraque parente,
Octo tantum annis iaceo, uno & mense peractis.*

Magnum adiumentum exhibet im-
posita metricis carminibus lex genuinam
corruptorum titulorum lectionem serui-

tan-

tantibus. HMIHC in Gruteriana 399.
3. erant qui compendium putarent,
& quomodo exponi debeat, quaere-
rent. Monstrosissimo Spondaico

HMIHC APXONTAC ΛΟΤΙΤΟ ΑΙΝΕCΤΗCΑΝΤΟ

faciem aliquam, & formam reddere
sic experior:

Αἰμιλίου Ἀρχοντα ἀγάκλητον ἀνεσήσαντο
Βουλὴ καὶ βασιλεὺς τὸν σοφὸν Εὐσέβιον.

*Praesidis Aemiliae docti, celebrisque, Senatus,
Et Caesar statuunt effigiem Eusebii.*

Haec habui de lapidariis Graeco-
rum siglis quae dicerem: iam ad La-
tinas perquirendas, ac declarandas
me conféro.

H 2

JU.

JULIUS CÆSAR
BECELLIUS
LECTORI.

Cum in exordio hujus libelli illa enumeraverim, quæ liber, quo Museum Veronense in lucem propediem dabitur, continebit; notitiam hic placeat addere aliorum operum, quæ Antiquitatis amatoribus Maffei noster optat, & cogitat exinde tradere. Primo quidem favente Deo Arti Criticæ Lapidarie manum admovebit, & ad complementum tandem perductam vulgabit, plurimis enim ab annis incompleta iacet, & ab auctore suo neglecta, ac ferme oblita. Secundo loco Inscriptiones ab eo non solum sed etiam ab aliis editas illustrabit; minime quidem singulas

H 3

per-

persequens, sed generatim quot ab eiusmodi monumentis discantur, & quot modis res literaria ab eis iuvetur, ac amplificetur enumerans, & recensens: de usu, & præstantia Inscriptionum antiquarum intelligis Lector rem esse, sed valde diversa, & utilior methodus adhibebitur, quam in opere ceteroquin erudito de Usu & præstantia numismatum. Tertius succedet de antiquitatibus figuratis Tractatus. Nihil magis necessarium, magisque expetendum affirmant, qui solida & iucunda gaudent eruditione, & ab erroribus innumeris & ferme incredilibus, purgari cupiunt studium Antiquitatis. Postremus labor in Etruscis monumentis, lingua, historia versabitur, neque enim hucusque completi habentur editi ab Auctore in hoc argumentum libri: quamvis tertio præcipue a doctis omnibus tanta approbatione excepto, gentium, & linguarum ad oras Italiae primitus appulsarum mira, & ferme evidens tradita sit demonstratio; ita ut Rudbeckii etiam, aliorumque omnium, qui Mundi initia

ad

ad axem gelidum revocant, & Sveogothicis, ac Celticis tot libros implerunt larvis omnino profligatae excogitationes sint.

Ad hæc omnia maxima pars materie parata est; nihilominus dicere Maffei solet, illam se testamento amicis legaturum esse, neque enim sperare, ad id ætatis cum venerit, tot ac tanta præstare amplius posse. Quis tamen crederet, opus aliud his omnibus longe amplius, ac prolixius illum olim movisse, atque ut vel ab eo, vel ab aliis in præxim deducatur, adhuc exoptare? Illius quidem his verbis meminit Franciscus Hesselius in Præfatione ad Inscriptiones Gudianas. Scipio Maffei, Reg. Mai. Victoris Amadei dedicans Historiam de Diplommatibus scriptam Italice (prodiit anno 1727) memorat se habere in manibus universalem Collectionem lapidum litteratorum ineditorum, aut sparsorum, & commentarium de usu & potestate Inscriptionum. Hoc opus in acceptum ut referamus, Marchionem illustrissimum,

H 4

&

& doctissimum non possumus amato-
res antiquitatis non precari. . Con-
spicitur iam sub dedicationis finem
Segusinus arcus cum inscriptione non
prius illustrata: addere debebat, nec
ab ullo usque ad illud tempus ex-
scripta, aut lecta. *Kerum eius Operis*
quatuordecim ab hinc annis volanti fo-
lio Italice, & Latine Prospectus publi-
catus est, ex quo vera illius idea in-
tegre elucet. Prospectum illum plures
ob causas placet mihi rursus hic exhi-
bere.

PRO-

PROSPECTUS
UNIVERSALIS COLLECTIONIS
Latinarum veterum, ac Graecarum,
Ethnicarum, & Christianarum
INSCRIPTIONUM,

Quem
nova Veronensis Societas totius Europae
doctis, rei que antiquariae studiosis
hominibus exhibet, ac proponit.

Cum Marchio Scipio Maffei
antiquis eiusmodi monumen-
tis mirifice sit delectatus, & cum
per annos viginti maximam eorum-
dem copiam nondum vulgatorum col-
legerit; partim describens ipse, aut
se spectante lapides, atque aeneas ta-
bulas describendas curans, partim a
quam pluribus eruditis viris transmis-
sas accipiens Inscriptiones noviter ef-
fossas, & toto etiam Oriente, ac re-
mo-

motioribus in provinciis diligenter
conquisitas; illum aliquot ab hinc
annis permulti sedulo sollicitant, ut
ea documenta omnia promulgans no-
vo, & quantivis pretii volumine Rem-
publicam literariam augeat, ac lo-
cupletet. Verumtamen secum ipse
considerans, ubi hoc praestaret, ma-
ximis nihilominus difficultatibus ob-
noxia, & multis adhuc tenebris im-
plicata nobilissima haec studia futura;
tum quia vulgatae Inscriptiones ex
infinite propemodum libris expiscan-
dae sunt, tum vero etiam quia per-
multae inter ipsas apocryphae, per-
multae quoque habentur mendis de-
formatae, quibus aliquando eruditio
omnis, atque Historia perturbatur
mirum in modum; in eam tandem
devenit sententiam, ut in unum cor-
pus una cum ineditis universas pa-
riter digerat, quae duorum & am-
plius seculorum spatio vulgatae u-
bicumque sint; adulterina tantum e-
pigrammata abiiciens, ex quibus mul-
tum detrimenti ceperunt optimae li-
te-

terae, emendans depravata, atque in
eum ordinem disponens singula, qui
& ad ea recte intelligenda, & ad vo-
luptatem simul cum utilitate conci-
liandam incredibiliter iuvet.

Nulla fere est insignis Bibliotheca,
quae inter praestantiora volumi-
na Gruterianum corpus non recen-
seat; sed istud quantum hodie abest
ut satis sit! quot post Gruterum am-
plae collectiones prodire! quis vo-
lumina enumeret omnia, in quibus
postmodum dispersae Inscriptiones
sunt? Adde quod apud Gruterum
commentitia quidem multa, incor-
recta, aut interpolata quam pluri-
ma, pluries repetita non pauca:
adde quod Latina ibi cum Graecis,
carmina cum soluta oratione, anti-
quae leges, & documenta cum ti-
tulis aedificiorum, sequiori nonnum-
quam aevo insculpta cum vetustissi-
mis permiscentur. Rursus necessariae
quaedam apud illum desiderari vi-
dentur classes, & inutiles quandoque
congeri. Desunt etiam ex insignio-
ribus

ribus epigrammatis aliquot, quae supposititia perperam censebantur, cuiusmodi Pisana sunt, quae Cardinalis Norisius amplo illustravit volumine. Neque haec eo quidem consilio dicta volumus, ut eximiae, ac maximae, quae Grutero profecto debetur, laudi, temporis praesertim ratione habita, quo tantum thesaurum coegit, detrahatur quidquam; sed ut plane constet, novum Inscriptionum corpus his temporibus nobis omnino necessarium esse. Reinesius omnes suas retulit ex aliorum fide, & docte illustravit, sed refecit saepe arbitrato suo. Fabretti ingens ac perdocta collectio, quod Indicibus careat, & inscriptiones permixtim afferat, neque in suas classes dispertitas, parum utilis iis omnibus est, quibus ceteroquin plurimo saepe usui esse posset. Sponius item Indice nullo adposito, inscriptionum praeclaras congeries dedit. In eo denique docti conveniunt omnes, nihil hoc tempore optimis literis, & prophanis, itemque sacris studiis magis

gis utile, ac necessarium fore, quam generalis, emendata, atque in ordinem apte digesta veterum Inscriptionum collectio.

Quam vulgamus, amplissimi huius ac difficillimi Operis notitia, non eo spectat, ut pecuniae opem, quod moris est, a subscribentibus aucupemur, sed ut non Italos tantum, verum etiam eruditissimos externarum provinciarum viros ad porrigendam excitemus manum; sive monitis iuvantes, & consiliis, sive auxilium, & materiam subministrantes. Qui ineditas, atque indubias penes se inscriptiones habent, rogatos etiam atque etiam volumus, ut vel earumdem exemplar transmittant, vel illas typis quam citissime dedant, loca tamen, ubi lapides habentur ipsi, perpetuo designantes: aequae utrisque plurimumque debemus. Quicquid autem quispiam mittendum iudicabit, Veronam dirigat ad Illustr. Canonicum Franciscum Musellium Cathedralis huius Ecclesiae Archipresby-

byterum ea circumspectione, ut ne tabellarii sumptus immodice gravent, de qua re mirum est, a multis hodie nullam ferme rationem haberi. Illud quoque optamus, ut ii omnes quibus haec arridebit cura, sive citra, sive ultra montes degant, nomen dare velint, atque corpus hocce redempturos se se spondeant, modo tamen collectionis ratio, impressionis modus, & pretii aequitas abunde satisfacerint. Praecocem hanc notitiam ea de causa optamus, quod illa tantum ferme exemplaria cufuri simus, quae requisita fuerint, ac nominatim expetita. Manum autem typographicis formis non admovebimus, nisi post annum circiter cum dimidio; collectionis siquidem ordinator longum prius aggredi iter parat, sive in eas provincias, quas invisit numquam, sive in eas, quas nunc solum peragravit, cum id consilii nondum cepisset. Multa profecto studia sunt, ad quae domisedos esse, ut antiqua Inscriptio loquitur, & ad bilychnen lucer-

cernam assidue lucubrare, nequaquam sufficit; sed cursum, & equos publicos advocare oportet in partem. Qui plurimis, ac dissitis in locis infinitos pene lapides non observavit, neque illas veritatis, & fallitatis notas, quae ex ipsa sculptura elici possunt, adsequetur umquam, neque ad inculpatum legendum satis exercitatus unquam erit. Quae in multis bibliothecis manuscriptae collectiones servantur plurimae, parum adiuventi conferunt, praesertim si a multo iam tempore congestae sint: illos certe, qui fidem ipsis adhibuere, transversos egerunt saepenumero, & in errorem deduxerunt.

Ut de ordine aliquid innuamus, dicemus breviter, Graecas Inscriptiones omnes Tomum primum complexurum esse. Initium Historicae facient, ac vetustissimae, quae pluribus ante Christum natum seculis conceptae fuerunt, & scalptae. Subsequentur, quae Romanum imperium in Graecos antecessere: curae erit, quae

quae eiusdem generis sunt, coniunctim afferre, velut quae Reges memorant, foedera inter populos, Civitatum decreta, quae ad ludos, & spectacula pertinent, aliaque id genus. Afferentur deinde post Romanorum dominatum incisae, & praeter honoraria psephismata, in ordinem digerentur Imperatoriae omnes, exinde Sepulcrales, & postremo singulari cum diligentia Christianae. Continuata serie itidem coniungentur carminibus exaratae, inter quas poeticae gemmae appellari pleraeque possint; quo fiet, ut nova emergat Anthologia, & nobilissimae illius facultatis thesaurus novus. Documenta prolixiora, primo ut in marmoribus apparent, describentur, deinde usitato charactere, nec absque interpunctione, & accentibus: e regione versio erit Latina, quae in Graecis pluribus haecenus desideratur. Versu autem compositae Latinis reddentur versibus. Insigniores, obscurioresque animadversionibus illustrabuntur, ita tamen,

ut

ut alienis quaestionibus reiectis, illud tantum, quod difficultatem affert, breviter explicetur, atque eiusmodi monumentorum usus, ac praestantia constet. Indices ad calcem dabimus, ex quibus non solum quaevis statim reperiri Inscriptio possit, sed Historicae facultatis, Geographicae, Chronographicae, Graecaeque eruditionis omnis utilissimum repertorium depromi.

Sex exinde, aut septem tomis Romanae Inscriptiones digerentur. Praebunt quae prolixae maxime sunt, & afferentur primum quidem uti in marmoribus, & metallis prostant, exinde ad hoc ut legi, atque intelligi commodius possint, usitato scribendi genere, & interpunctione adhibita. Agmen ducent priscae leges; atque aerea Senatus Consulta a Reipublicae temporibus nobis reliqua. Rescripta consequentur, Decreta, iudicialia documenta, municipalia psephismata, Collegiorum acta. Quae eiusdem Cognationis sunt, colligentur simul,

I

atque

atque ordinatim recensentur, veluti Hospitales tesseræ, Honestæ Missiones, aliaque id genus; quod ad perfectam earum intelligentiam mire conferet, & ad plures enodandas difficultates. Praecipuo erunt loco monumenta Historica, cuiusmodi sunt Consulares Fasti, Augusti vita ex Ancyranis lapidibus, & his similia: Kalendaria quoque coniunctim exhibitæ, atque explicatæ; & Orationum antiquitus habitæ insignia fragmenta. Ut autem quæ fule loquuntur, congerantur omnes, sociabuntur his, quæ prolixas nominum series continent; & postremo militares quoque laterculi, quamplurimum Italiae civitatum mentione, & Consulatum notatione præclari.

Classes ceteræ ad Scaligeri ut plurimum normam conformabuntur: religiosa siquidem primo disponentur marmora, ac votiva; subinde Imperatoria, Militaria, quæ Magistratus, Imperiique dignitates memorant, quæ artes, ac privata munera, quæ
ad

ad spectacula & ludos pertinent, quæ ad funera, & suprema officia. Sed alia quoque interserentur secundariae classes, & ita ordinabuntur singulae, ut inter votivas exempli causa Inscriptiones, quæ Deum Mithram spectant, coniunctim & consequenter veniant, sibi invicem lucem foernerent, ac magnam partem se ipsæ declarent. Inter Militares ordinem a se constituent Maritimæ, quarum maxima exhibebitur copia, cum paucissimæ Gruteri ævo innotescerent; eorum militum scilicet, qui Praetoriis in classibus stipendia fecerant. Singulari cura confusionem cavebimus, quam Gruterus in tanta tunc primum congesta copia cavere non semper potuit: permiscuntur enim quandoque apud illum genera, ita ut inter ædificiorum exempli gratia titulos Milliarum lapides recensentur, at non recensentur Inscriptiones in Arcuum fronte fulgentes; & tesseræ Hospitales lapidibus ad Magistratus pertinentibus accenseantur; & Augusti monu-
I 2 numen-

numentis praecedant quandoque quae Theodoricum Regem spectant. Praecipuus erit labor in disponendis ratione temporis titulis iis omnibus, a quibus Imperatorum, ac Caesarum nomina, honores, ac dignitates recensentur, aut memorantur: illis si quidem probe intellectis, atque ut intelligi debere ostendetur, aliquot seculorum Chronologia incumbet in posterum: Gruteriana collectio Inscriptiones eiusmodi pluries interturbat, ac pluribus locis dispergit. Ex Fragmentis, quae potiora videbuntur, colligemus. Figlinarum signa, plumbei tubi, ceteraque id genus, ubi Consules inscribuntur, distribuentur in seriem. Epigrammata carminibus compacta in Poësis gratiam heic quoque in unum collecta, & consociata volumus: nobiliora praeibunt, atque elegantiora; tum rhythmicis ac popularibus versibus concinnata. Fervet adeo huiusmodi collectionis apud plerosque cupiditas, ut magno favore miserum id

atque

atque ineptum tentamen olim exceptum fuerit, cui *Musae Lapidariae* titulum Auctor indidit.

Tomo ultimo Christiana monumenta tum ex lapidibus nondum editis, tum ex multis, quibus interspersa, ac dissipata sunt, voluminibus colligentur. Ab iis profecto sive ad Theologica dogmata, sive ad rationem disciplinae, sive ad traditionem, ad mores ac ritus antiquorum temporum, ad sacram Chronographiam, & ad plurium vocum Ecclesiasticarum intelligentiam, utillima non infrequenter, ac praeclarissima haurire est documenta. In classes suas has quoque Inscriptiones dispertiemus, quod de Christianis nondum quisquam praestitit. Quamplurimis ex his monumentis subnotabitur, haud quidem ex cuius schedis eruta fuerint, sed locus, ubi marmora servantur ipsa, atque ubi consuli propterea possunt: quod eo magis acceptum, atque utile speramus fore, quo constat, hac aeta-

te regionem, & sedem eiusmodi cimelia mutasse plus vice simplici.

Indices peculiari tomo addentur, magnam partem ad Scaligeri ideam elaborati, sed a multiplicibus, qui olim irreperunt, erroribus castigati, & ad universalem Inscriptionum omnium collectionem iam conformati. Eo studio volumen hoc concinnabitur, & tot in eo rerum, ac verborum digerentur classes, ut totius antiquitatis omniumque fere disciplinarum repertorium haberi plane possit. De literarum forma in marmoribus sermo erit alicubi, & Inscriptiones aliquot ea figura, qua in lapidibus apparent, repraesentabuntur.

Etruscis Inscriptionibus in hac collectione non erit locus, cum ad diversum omnino eruditionis genus pertineant. Pelasgae vero, seu vetustissimae Latinae, admittentur quidem, cuiusmodi illa est *Lerpirior Santirpior*; quae etiamsi Etrusca ad hanc diem ab omnibus habita sit, Maffei-
ius

ius noster nuper Latinam ostendit, atque in Dissertatione *de Italis Primivis* interpretatus est. Icones, anaglypha, statuas huic Corpori nequaquam admiscebimus, vel saltem parcissime. Solent haec a typographis avidius arripi, atque ut librorum pretium augeatur, libentius quocumque intrudi; sed cum praesentis collectionis labor ab utilitatis scopo absit quam longissime, sataget ex adverso Societas nostra, ut volumina, quam minori impendio poterit constent. Figurae Inscriptionibus adnexae describentur verbis, cum id ad titulorum intelligentiam conducet. Ceterum Figurata Antiquitas diversum genus a Scripta constituit: non est cur modo unum & alterum in eadem collectione permisceantur.

Veronae anno MDCCXXXII.

Apparet ex hoc Prospektu, quam utili, quam benemerito de literaria omni Republica labori animum tunc Auctor adiecerit. Sed cum in hunc finem magnum iter statim suscepisset, accidit, ut maximæ auctoritatis viri illum in diversas maioresque curas impulerint, & ad Historiam Theologicam conficiendam, aliasque ecclesiasticas scriptiones elucubrandas adegerint. Cum autem in ipso Prospektu illos, qui ineditas, & indubias Inscriptiones forte possiderent, enixe rogasset, ut vel earundem exemplaria mitterent, vel typis quam primum darent, clarissimus Muratorius, indefessus studiorum omnium cultor, & fautor, amplissimam Inscriptionum collectionem edidit, vel in mss codicibus repertarum, vel quas noviter detectas multi ad eum transscriptas miserant. Iam vero post hanc quoque collectionem editam universalis corporis adornandi commodum aperitur opportunissimum; quidquid enim adversus illam dicatur, dici certe non potest, quam plurima, & egregia monum-

numenta in ea non contineri, & magnam ab illustri viro adhibitam non esse diligentiam, ut quæ ætate nostra de novo inscriptiones apparuerunt, cum illo communicarentur. Illas quidem fere omnes in promptuario suo Masfeius quoque servabat, iam enim ab annis amplius triginta & quinque clarissimi Muratorii studium ignorans, in eam curam incumberebat. Monumenta certe eius generis viginti ab hinc annis variis in locis ab eruditis vulgata, vel ipse antea exscripserat, vel a doctis viris acceperat. Testes sunt eiusdem amici plures, præsertim illustris Seguierius, & ego ipse, quin conspici in quaternionibus plurimis adhuc possunt. Servabat ille ea omnia, ut collectionem suam universalem tot novis adiectis acceptiorem redderet: sed quod in quam plurimum editione præventus sit, nequaquam dolet; neque enim in eo publicum bonum consistit, ut vel ab uno vel ab alio primum edita sint, sed in generali omnium complexu, authentica veritate, com-

commentitiarum exclusionem, opportuna dispositione & emendatione probatissima. Utinam ergo generale hoc universae eruditionis armamentarium construi, & adornari aliquando possit. Cum autem Inscriptiones omnes, quas ipse non exscripsit Maffei, in chartulis suis nomen praeferant illorum, qui maiorem partem miserunt, multa praeclara nomina recensere hic volo, ne debito honore fraudentur.

Asiaticas, & orientales Egmondus Hollandus dedit, & Pater Panelius S. I. Gallus, qui de Cistophoris erudite disseruit, & Massiliæ acceperat ab eo qui in Oriente exscripserat. Aliquas Sberardus quoque, & postremo Graecas ducentas selectas, & nunquam editas obtulit Londini praestantissimus Doctor Richardus Mead, quas Chiffolius collegerat, atque ut Asiaticarum antiquitatum tomum alterum exhiberet, servabat.

Africanas plures Io. Ant. Corattius Pisanus exscripsit, quas illustri Salvino donaverat: alias Shaarvius Anglus,

& Condaminius Gallus dedere: in interiori autem Africa repertas multas continet valde eruditi Hispani libellus, qui exscriptoris nomen non prodit.

Quae ex Hispania afferentur, misit Emmanuel Martinus Alonensis Ecclesiae Decanus. Gallicanae ex visu, & a Barone Bimardio processere. Anglicanae vel ex visu, vel a Shaarvio, Gordonio, & Haimio. Hollandicae, Germanicae, Dacicae, Orvillius, Apostolus Zenus, Comes de Ariostis, Gavelius tradiderunt: plurimas etiam vidit Maffei ipse, & in chartas retulit.

Siculas, Calabras, & Neapolitanas miserunt P. Sebastianus Paullius, Sebastianus Arnolfinius, & Pater e Societate Iesu de Iustinianis. Quae Romanum solum a multo tempore emisit, Hieronymus Leonius Cenetensis, qui etiam Liviae servorum, ac libertorum titulos antequam vulgarentur, statim a detectione communicavit, Franciscus Ficoronus optime de antiquitate meritis, alique naviter transmittabant. At quam multis ab hinc annis P. Can-

net-

netius, P. Bacchini, P. Bertius, P. Caterinus Zenius, Andreinus, Bertolius Canonicus, qui deinde magno numero erudite vulgavit, Vinciolus Perusinus, P. Masetius Lateranensis Abbas, eruditique alii certatim communicabant? Alia itidem possent afferri nomina, neque enim omnia inhaeserunt memoriae meae. Florentinas omnes, aliarumque quam plurimum Italiae civitatum, ac regionum ipse exscripserat olim Maffei. Quae Romae hodie servantur, ac supersunt, sex ab hinc annis exscripsit universas doctus Seguierius ipso praesente, & adiuvante Maffeo. Nec intermittunt praestantes viri, quae in dies deteguntur ad ipsum mittere: praecipue eximii Ricolvius, & Rivautella, qui Taurinenses nuper erudite ediderunt; Antonius Roschman, qui Veldidenam praeterito anno e tenebris eruit, & perdocte illustravit; Blanco-nius Bononiensis, qui Augustae Vindellicorum Archiatri, & philosophi munus egregie sustinet, alique, quorum epistolas mihi non accidit, ut viderem.

Prae-

Praetermissa.

pag. 6. ultra centum. At nondum forte inventus fuerat, qui ut inscriptionem aliquando redimeret, tot aureos expendere non dubitaret.

pag. 29. coacervatum fit. Aldus nepos pluribus quidem aliis titulis suspiciendus, sed notarum veterum explanationem xviii aetatis suae anno confecit.

pag. 15. literas inscripsit. Solemnis formula L. D. D. D. in Graeca epigraphe sic affertur: *πρὸς τὸ πρῶτον ἐν τῇ λαμπροτάτῃ βουλῇ*. *in Palaogr. p. 158.*

pag. 44. inscribitur. Verum figlas

pag. 60. varie effertur.

ΔΟ. in fragmento Inscriptionis a Norisio allatae in Epistola Consulari. Δούκιος.

pag. 61. ΜΑΡΚ. λαμπροτάτη Φλαυίου Μαρκέλλου. perillustris.

pag. 68. diutius a me in Regio Taurinensi archivo versata, & raro permixta, atque a paucissimis consultata, ac visa, manifesto &c.

pag.

pag. 69 Consul processerat ; sed
Pompeiano nostro ultro & sine teste
Relandus quoque Civicae nomen tri-
buit in Fastis suis : nam ex legibus
quas laudat nulla sic eum appellat.
Cur autem Civicae loco Aurelii, &
Claudii, &c.

pag. 80. *Medma*, aut *Medama*

pag. 91. Deleatur, *Ubi vides* &c.

FINIS.

pag. 69. Consul professus; sed
Porreus noster noster & sine rella
Relat. & quo Civitas noster tri-
buit in Fidis hinc, non ex legibus
quas laudet nulla sic sunt appellata.
Cur ante Civitate loco Aurelii, &
Civitas.

pag. 80. Medici, aut Medici.

pag. 81. Delectus, Delectus & C.

F. I. N. I. S.

